

F. D. D.

1875
July 19

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ,

ἢ

755

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΚΑΤ' ΕΡΩΤΗΟΚΡΙΣΙΝ

Πρὸς χρῆσιν τῶν Ἀλληλοδιδασκτικῶν Σχολείων

ΥΠΟ

Β. Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΟΣ.

Ἐκδίδεται τὸ πρῶτον ἡδὴ δαπάνῃ Β. Δ. Καλλιφρονος
κατ' ἐπιτροπὴν τῆς Κ. Φωτιστικῆς Ἐπιτροπῆς

Σὺν εἰδηγῇ καὶ χεῖρα κενεῖ ..

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΡΟΜΝΑΑ.

Κατὰ τὰ ἐν Γαλιτῆ Φαρμακτεῖδιον.

1851.

« Οὐδὲς δύναται πᾶσι κατὰ πᾶν εὐαριστοῦσθαι ὄντι τῷ φρονίμῳ... ὃ δύναται ἐπιπέσει τῆς ἀμάρταν πᾶσι τὸν εὐαριστοῦσθαι ὃν. Διδ. Σελ. 27. »

ΚΑΤ' ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ

Μετὰ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἑκδοτικῶν

1851

B. Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΩΝ

Ἡ παρούσα ἐπίτομος Γραμματικὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης φιλοπονηθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν Ἀλληλοδιδασκτικῶν Σχολείων, θεωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐνεκρίθη ἵνα ἐκδοθῆ ὡς χρήσιμος διὰ τὸ εὐσύνοπτον αὐτῆς καὶ κατὰλληλος εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν προκαταρκτικῶν μαθημάτων.

αὐτῆς, Μαΐου 28. ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ,

ἢΣ ΜΕΛΗ

† Ο ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΠΑΙΣΙΟΣ.

† Ο ΕΦΕΣΟΥ ΑΝΘΙΜΟΣ.

ΕΝ Τῷ ΚΕΝΤΡΙΚῷ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙῳ

ἰσοπέδων· ἐπειδὴ, περιλαμβάνον μετὰ τὴν δυνατὴν συντομίαν τὰς πρώτας ἀρχὰς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τοὺς τύπους τῶν Ὀνομάτων καὶ Ῥημάτων, τὴν ἀπλὴν ἐκθεσιν τῶν λοιπῶν τοῦ Λόγου μερῶν, χωρὶς τὰ παρενέριωνται καθόριες καὶ ἐξαιρέσεις, ἐξ ὧν συγκρίεται ὁ γόος τῶν πρωτοπέριων παίδων, ἐν τῷ ταῦτα μετὰ περισσοτέρων ὠφέλειαν θέλει μάθει ὁ μαθητὴς, μεταβαίνων εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα, ἐξασκεῖ αὐτὸν εἰς τὰ ἀπολύτως ἀγαθαῖα.

Ἄλλὰ καὶ ὅπου μάλιστα ἐλλείπουσι Ἑλληνικὰ Σχολεῖα εἰς τινὰ μέρη τῆς Ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας, ὑπάρχουσι δὲ μόνον Ἀλληλοδιδασκτικὰ, ἐκεῖ τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦτο παραδιδόμενον μετὰ ἐπιστάσις εἰς τοὺς μαθητάς καλῶς τὸ ἀναγιώσκων καὶ γράφων, θέλει εἶσθαι ἐπιφελίστατον, ὡς δίδον εἰς τὸν μαθητὴν ἀρχὰς τινὰς στοιχειωδεστάτας τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ὅστις διὰ κατεπευγούσας ἰσὺς ἀνάγκας δὲν δύναται τὰ ἀλλῇ ἀνωτέρων ἐκπαιθεῖσθαι, μεταβαίνων ὅπου δεῖ.

Ἐφ' ᾧ καὶ θεωρηθὲν ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνεκρίθη ἵνα ἐκδοθῆ πρὸς χρῆσιν τῶν κατὰ ἡμᾶς Ἀλληλοδιδασκτικῶν Σχολείων, ὡς τοῦτο δείκνυται καὶ ἐκ τῆς ἐπισυνημμένης ἐν αὐτῷ Ἐκκλησιαστικῆς ἐνελογγραφῆς ἰδέας.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1851, Μαΐου 29.

B. Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΩΝ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Ἐγκρισις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικ. Ἐπιτροπῆς. Σελίδ. 6.
 Πρὸς τοὺς Ἐλλογιμοὺς Διδασκάλους τῶν Ἀλληλοδιδασκτικῶν
 Σχολείων. γ'-δ'.

§. Α'. Περὶ Γραμμάτων, Διεθρογγων, Συλλαβῶν, Λέξεων
 καὶ Λόγου. 4

§. Β'. Περὶ Τόνων καὶ Πνευμάτων. 5

§. Γ'. Περὶ τῶν μερῶν τοῦ Λόγου. 3

§. Δ'. Περὶ τῶν τοῖς Πρωτοκλίσις παρεπομένων.

§. Ε'. Περὶ Ἄρθρου. — Κλίσις τοῦ Ἄρθρου. 4-5

§. ΣΤ'. Περὶ Ὄνόματος.

§. Ζ'. Περὶ Κλίσεως τῶν ὀνομάτων.

§. Η'. Περὶ τῆς Α'. κλίσεως τῶν ἰσοσυλλάβων. 6
 Τύποι ὀνομάτων πρωτοκλίτων. Α'. Ἀσυναϊρέτων.
 Β'. Συνηρημένων. 6-7

§. Θ'. Περὶ τῆς Β'. κλίσεως τῶν ἰσοσυλλάβων. 7
 Τύποι ὀνομ. δευτεροκλ. Α'. Ἀσυναϊρ. Β'. Συνηρημ. 7-8

§. Ι'. Περὶ τῆς Γ'. κλίσεως τῶν ἰσοσυλλάβων. 8
 Τύποι ὀνομ. τριτοκλ. Α'. Ἀσυναϊρ. Β'. Συνηρημ. 8-9

§. ΙΑ'. Περὶ τῆς Δ'. κλίσεως τῶν ἰσοσυλλάβων. 10
 Τύποι ὀνομάτων Ἀττικῶν τετρατοκλίτων.

§. ΙΒ'. Περὶ τῆς Ε'. κλίσεως τῶν περιτοσυλλάβων. 11
 Τύποι ὀνομάτων πεμπτοκλίτων. Α'. Ἀσυναϊρέτων. 11-12
 Β'. Συνηρημένων. 1) Ὀλοπαθῆ. 2) Ὀλιγοπαθῆ. 12-17

§. ΙΓ'. Περὶ τινῶν πεμπτοκλίτων ὀνομάτων, πασχόν-
 των συγκλητίων. 17

§. ΙΔ'. Περὶ Ἀνωμαλῶν ὀνομάτων. 19

§. ΙΕ'. Περὶ Ἰδιοκλίτων, Ἐλλιπῶν καὶ Ἀκλίτ. ὀνομ. 21

§. ΙΓ'. Περὶ Ἀριθμητικῶν Ἐπιθέτων. 22

§. ΙΖ'. Περὶ Ἀντωνυμίας. Α'. Προσωπικαί. 23
 Β'. Κτητικαί. Γ'. Δεικτικαί. 24
 Δ'. Ἀναφορικαί. Ε'. Σύνθετοι. 25-27

§. ΙΗ'. Περὶ τῶν Ἀντωνυμικ. ἐπιθέτ. Α'. Ἐρωτηματικά. 27
 Β'. Ἀόριστα. Γ'. Συσχετικά. Δ'. Ἐπιμεριστικά. 28-29
 Ε'. Ἀποφατικά. ΣΤ'. Ἀλληλοπαθῆ. Ζ'. Συνδυαστικά. 29-31

§. ΙΘ'. Περὶ Ῥημάτων. 31

§. Κ'. Περὶ Μετοχῆς. 32

§. ΚΑ'. Περὶ τῶν Βαρυτόνων Ῥημάτων. 33
 Τύπος τῶν Βαρυτόνων Ῥημάτων. Ἐνεργητικά.
 Μέσκα. Παθητικά. 33-38

§. ΚΒ'. Περὶ τῶν περισπωμένων Ῥημάτων. 38
 Α'. Τύπος τῶν εἰς ἀω-ῶ. 39-42
 Β'. Τύπος τῶν εἰς ἐω-ῶ. 42-45
 Γ'. Τύπος τῶν εἰς ὦω-ῶ. 46-49

§. ΚΓ'. Περὶ τῶν εἰς Μι Ῥημάτων. 49
 Α'. Τύπος ἐκ τῶν εἰς ἀω εἰς μι. 50-53
 Β'. Τύπος ἐκ τῶν εἰς ἐω εἰς μι. 53-56
 Γ'. Τύπος ἐκ τῶν εἰς ὦω εἰς μι. 56-59
 Δ'. Τύπος ἐκ τῶν εἰς ὕω εἰς μι. 59-60

§. ΚΔ'. Περὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ Ῥηματος, εἰμί. 60-61

§. ΚΕ'. Περὶ τῶν ἀκλίτ. μερῶν τοῦ Λόγου. Α'. Πρόθεσις. 61
 Β'. Ἐπίρρημα. Γ'. Σύνδεσμος. 63-64

Σελίδ. 6, στίχ. 21, ἀντὶ τῆς γράφης τῶ — σελ. 9, στ. 4, ἀντὶ τοῖς γρ. ταῖς — σελ. 14, στ. 6-7, ἀντὶ σύνθητες γρ. σύνθητες — αὐτῶ: στ. 15, ἀντὶ ὦ γρ. ὦ — σελ. 22, στ. 12, γρ. ἐπιθέτων — σελ. 27, στ. 25, γρ. ἀόριστα — σελ. 49, στ. 8, ἀντὶ ἧς γρ. ἧς — σελ. 56, στ. 29, ἀντὶ Παρακ. γρ. Παρατ. — σελ. 58, στ. 22, ἀντὶ Ἄρ. ἀ. γράφ. Ἄρ.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΕΣ

ΚΑΤ' ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΙΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΑΣΠΑΡΤΟΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ.

§ Α.

Περὶ Γραμμάτων, Διεθόγγων, Συλλαβῶν, Λέξεων καὶ Λόγου.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ. Πόσα εἰσὶν τὰ Γράμματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ. Τὰ γράμματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰ-
ναι: εἰκοσιτέσσαρα: α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο,
π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω.

Εἰς πέντε διακρίνονται.

Εἰς δύο: εἰς *φωνήεντα* μὲν ἑπτὰ: α, ε, η, ι, ο, υ, ω.
σώματα δὲ δεκάεπτά: β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ,
τ, φ, χ, ψ.

Τὰ *φωνήεντα* εἰς πέντε ἑξῆς διακρίνονται.

Εἰς τρία: *βραχέα* μὲν δύο: ε, ο· *μακρὰ* δὲ δύο: η, ω.
διήχηρα δὲ τρία: α, ι, υ.

Τὰ δὲ *σώματα*:

Εἰς δύο: *ἀρσενά* μὲν ἑνὶ: κ, π, τ, χ, φ, θ, γ, β, δ.
θηλίαια δὲ ὀκτώ: ζ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ, σ.

Ἠδὲ: δέκα μόνον τὰ ἄρσενά καὶ τὰ θηλίαια.

Τὰ μὲν *ἄρσενά* εἰς τρία *φυλά*: κ, π, τ· τρία *θασία*: χ, φ, θ·
τρία *μέσα*: γ, β, δ· τὰ δὲ *θηλίαια* εἰς τρία *διεπλά*: ζ, ξ, σ·
τέσσαρα *ἀμετάβλητα*: λ, μ, ν, ρ· καὶ εἰς τὸ *μορδακόν* σ.

2. Τί εἰσὶν αἱ Διεθόγγων;

Ἐκαστὴ δύο *θυόγγων*, ἧτι: *φωνήεντων*, *μενημένων*· προση-
ρομένων.

17. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 17

18. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἁλφῶν 21

19. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 22

20. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 23

21. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 24

22. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 25

23. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 26

24. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 27

25. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 28

26. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 29

27. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 30

28. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 31

29. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 32

30. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 33

31. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 34

32. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 35

33. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 36

34. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 37

35. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 38

36. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 39

37. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 40

38. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 41

39. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 42

40. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 43

41. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 44

42. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 45

43. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 46

44. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 47

45. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 48

46. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 49

47. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 50

48. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 51

49. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 52

50. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 53

51. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 54

52. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 55

53. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 56

54. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 57

55. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 58

56. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 59

57. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 60

58. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 61

59. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 62

60. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 63

61. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 64

62. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 65

63. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 66

64. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 67

65. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 68

66. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 69

67. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 70

68. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 71

69. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 72

70. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 73

71. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 74

72. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 75

73. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 76

74. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 77

75. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 78

76. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 79

77. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 80

78. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 81

79. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 82

80. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 83

81. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 84

82. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 85

83. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 86

84. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 87

85. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 88

86. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 89

87. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 90

88. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 91

89. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 92

90. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 93

91. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 94

92. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 95

93. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 96

94. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 97

95. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 98

96. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 99

97. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 100

98. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 101

99. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 102

100. Περὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης 103

SISMANGOLOGIC

Πόσαι είναι αἱ Διὰθεγοὶ καὶ πῶς διαίρουνται;

Εἶναι μὲν δέκα· διαίρουνται δὲ εἰς κυρίας καὶ καταχρηστικάς.

Πόσαι εἶναι κύριαι καὶ πόσαι καταχρηστικά;

Κύριαι μὲν εἰς: αἰ, αὐ, εἰ, εὐ, οἰ, οὐ· καταχρηστικαὶ δὲ τέσσαρες: α, η, φ, υἱ.

3. Πῶς γίνονται αἱ Λέξεις;

Καθὼς ἐκ τῶν γραμμάτων γίνονται αἱ συλλαβαὶ ὡς Σω· ὤτω καὶ ἐκ τῶν συλλαβῶν αἱ λέξεις ὡς Σω·κρά·της· καὶ ἐκ τῶν λέξεων ὁ λόγος ὡς Σωκράτης φιλοσοφεῖ. Ὅθεν καὶ αἱ λέξεις, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐξ ὧν σύγκεινται συλλαβῶν, λέγονται ἢ μορσύλλαβοι ὡς γῆ· ἢ δισύλλαβοι ὡς θεός· ἢ τρισύλλαβοι ὡς ἀν·θρω·πος· ἢ πολυσύλλαβοι ὡς δι·καλ·ό·τα·τος.

Τί λέγεται Ἀθήγυσα, Πηραλήγυσα καὶ Προπαρλήγυσα;

Πάσης λέξεως ἢ τελευταία συλλαβὴ λέγεται Ἀθήγυσα, ἢ πρὸ τῆς ληγούσης, παραλήγυσα, καὶ ἢ πρὸ τῆς παραληγούσης, προπαρλήγυσα.

§. Β'.

Περὶ Τόνων καὶ Πνευμάτων.

4. Πόσαι εἶναι αἱ Τόνοι;

Τρεῖς: ὀξεῖα (´), βαρεῖα (˘), περισπωμένη (ˊ).

Πόσαι εἶναι αἱ τόποι τῆς ὀξεῖας;

Τρεῖς· ἐπειδὴ τίθεται ἢ ἐπὶ τῆς ληγούσης, ὅθεν καὶ ἡ λέξις λέγεται ὀξύτονος ὡς θεός· ἢ ἐπὶ τῆς παραληγούσης, καὶ ἡ λέξις λέγεται παραoxyτονος ὡς λόγος· ἢ ἐπὶ τῆς προπαρληγούσης, καὶ ἡ λέξις τότε λέγεται προπαροxyτονος ὡς ἄνθρωπος.

Πόσαι εἶναι αἱ τόποι τῆς βαρεῖας;

Εἰς· ἐπειδὴ τίθεται μόνον ἐπὶ τῆς ληγούσης τῆς λέξεως, ὅταν ᾖναι συνέπειαι λόγου· ὅθεν καὶ ἡ λέξις λέγεται βαρότομος ὡς ὁ καλὸς καὶ ἐπιμελής μαθητὴς προκόπτει.

Πόσαι εἶναι αἱ τόποι τῆς περισπωμένης;

Δύο· ἐπειδὴ τίθεται ἢ ἐπὶ τῆς ληγούσης, καὶ ἡ λέξις λέγεται περισπωμένη· ὡς τιμῶ· ἢ ἐπὶ τῆς παραληγούσης, καὶ ἡ λέξις λέγεται προπερισπωμένη· ὡς σῶμα.

5. Πόσαι εἶναι τὰ Πνεύματα;

Δύο: ψιλή (ˊ), καὶ δασεῖα (ˊ).

Ποῖαι λέξεις πνευματίζονται;

Πᾶσα λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου ἀρχομένη ψιλοῦται, ἢ δασύνεται ὡς ἀνήρ, ἅγιος, αἷμα· ἐκ τῶν συμφώνων δὲ μόνον τὸ ρ, ὅταν ᾖναι ἀρκτικὸν λέξεως, δασύνεται ὡς ῥῆμα· ὅταν δὲ ἐν μέσῳ λέξεως διπλασιασθῇ, τότε τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται ὡς ἐπίρρημα.

§. Γ'.

Περὶ τῶν μερῶν τοῦ Λόγου.

6. Πόσαι εἶναι τὰ μέρη τοῦ Λόγου;

Ὀκτώ: Ἄρθρον, Ὄρομα, Ἄρτωνυμία, Ῥῆμα, Μετοχή, Πρόθεσις, Ἐπίρρημα, Σύνδεσμος.

Εἰς πόσα διαίρουνται;

Εἰς δύο: εἰς κλιτὰ καὶ εἰς ἄκλιτα.

Πόσαι εἶναι τὰ κλιτὰ;

Πέντε: Ἄρθρον, Ὄρομα, Ἄρτωνυμία, Ῥῆμα, Μετοχή.

Ταῦτα δὲ, πλὴν τοῦ ῥήματος, λέγονται καὶ πτωτικά.

Πόσαι εἶναι τὰ ἄκλιτα;

Τρία: Πρόθεσις, Ἐπίρρημα, Σύνδεσμος.

§. Δ'.

Περὶ τῶν τοῖς Πτωτικοῖς παρεπομένων.

7. Πόσαι εἶναι τὰ παρεπόμενα τῶν Πτωτικῶν ἐν γένει;

Ἐξ: Γένος, Ἀριθμὸς, Πτώσις, Κλίσις, Εἶδος καὶ Σχήμα.

Πόσαι εἶναι τὰ Γένη;

Τρία: ἀρσενικόν ὡς ὁ ἀνὴρ· θηλυκόν ὡς ἡ γυνή· οὐδέτερον ὡς τὸ βιβλίον.

Σημ. α. Ὄνόματά τινα σχηματίζονται τὰ αὐτὰ καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς ὡς ὁ ἀνὴρ, ἢ ἄνθρωπος. Ταῦτα λέγονται γένηος κοινού.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΝ

Πόσαι εἶναι αἱ Ἀριθμοί;

Τρεῖς: *εὐικός* οἶον ὁ ἄνθρωπος· *δυσικός* οἶον τῶ ἀνθρώπου· *πληθυντικός* οἶον οἱ ἄνθρωποι.

Πόσαι αἱ Πτώσεις;

Πέντε: *ὀνομαστική*, *γενική*, *δοτική*, *αἰτιατική* καὶ *κλητική*.

Πόσαι εἶναι αἱ Κλίσεις;

Πέντε: *πρώτη*, *δευτέρα*, *τρίτη*, *τετάρτη* καὶ *πέμπτη*.

Εἰς πόσαι διακρίνονται;

Εἰς δύο: εἰς *ἰσοσυλλάβους* καὶ εἰς *περιττοσυλλάβους*. Καὶ *ἰσοσυλλάβοι* μὲν λέγονται αἱ πρώται τέσσαρες, *περιττοσυλλάβος* δὲ ἡ πέμπτη.

8. Πόσα εἶναι τὰ Ἔδη;

Δύο: *πρωτότυπον* οἶον *λίθος*· *παράγωγον* οἶον *λίθινος*.

Πόσα τὰ Σχήματα;

ἑκατόν: δύο: *ἀπλοῦν* οἶον *φίλος*· *σύνθετον* οἶον *ἕφιλος*.

§. Ε΄.

Περὶ Ἄρθρου.

9. Τί ἐστὶν Ἄρθρον;

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου κλιτῶν, προτασόμενον τῶν πτωτικῶν ἐν γένει, καὶ χρησιμεῖον εἰς διάκρισιν τῶν τριῶν γενῶν.

Πόσα εἶναι τὰ παρεπόμενα τοῦ Ἄρθρου;

Τέσσαρες: *γένος*, *ἀριθμός*, *πτωσικαὶ κλίσεις*. Καὶ γένη μὲν αὐτοῦ εἶναι: *τρία*, — *ἀριθμολογικῶς* τρεῖς, — *πτώσεις* δὲ τέσσαρες: *ὀνομαστική*, *γενική*, *δοτική* καὶ *αἰτιατική*.

Πῶς κλίνεται;

Τὸ μὲν ἀρσενικὸν καὶ οὐδέτερον εἰς τὴν τρίτην κλίσην, τὸ δὲ θηλυκὸν εἰς τὴν δευτέραν.

Κλίσις τοῦ Ἄρθρου.

Ἐνικός

Δυσικός

Πληθυντικός

ὄνομ. γεν. δοτ. αἰτ. ἑν. καὶ αἰτ. γ. καὶ δοτ. οἱ. γεν. δοτ. αἰτ.

Ἄρσ. ὁ,	τοῦ, τῷ, τὸν	τῶ, τῶν	οἱ, τῶν, τοῖς, τοῖς.
Θηλ. ἡ,	τῆς, τῇ, τήν	τῆς, τῶν	αἱ, τῶν, ταῖς, τῆς.
Οὐδ. τὸ,	τοῦ, τῷ, τὸ	τῶ, τῶν	τῶ, τῶν, ταῖς, τῶ.

§. Σ΄.

Περὶ Ὀνόματος.

10. Τί ἐστὶν ὄνομα;

Ὄνομα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτῶν, οὐσίαν ἢ ιδιότητα οὐσίας σημαίνον.

Πόσα παρέπονται αὐτῷ;

Ἐξ, καθὼς καὶ εἰς τὰ πτωτικά ἐν γένει: *γένος*, *ἀριθμός*, *πτώσεις*, *κλίσεις*· εἶδος καὶ σχῆμα.

Πῶς διακρίνεται τὸ ὄνομα;

Κυρίως μὲν εἰς *ὀνομαστικὸν* καὶ *ἐπίθετον* οἶον *μαθητῆς*· *ἐπιμελής*. Ἀλλὰ τὸ μὲν ὀνομαστικὸν ὑποδιακρίσσεται εἰς *κύριον* οἶον *Πλάτων*, *Βυκεράκης*, *Ἑλλὰς*, *Κωνσταντινούπολις*, *Ἀθῆναι* κτλ. καὶ *προσηγορικόν* οἶον *ἄνθρωπος*, *ζῶον*, *ἐπαρχία*, *πόλις* κτλ. Ἐὰ δὲ ἐπίθετα εἰς *εὐκατάληκτα* ὡς, *σοφός*, *σοφή*, *σοφόν* ἄριστος, ἄγιος, ἄγιον· *δυσκατάληκτα* ἢ *κοινά* ὡς, ὁ καὶ ἡ σώφρων, τὸ σώφρων καὶ *μοροκατάληκτα* ὡς, ἄ. δ. ἡ, τὸ εὐρὺν· β'. ὁ καὶ ἡ φυγὰς, ὁ καὶ ἡ μακρόχειρ κτλ.

§. Ζ΄.

Περὶ Κλίσεως τῶν Ὀνομάτων.

11. Τί εἶναι ἡ Κλίσις;

Ὁ διάφορος μετασχηματισμὸς τῶν πτωτικῶν κατὰ ἀριθμοὺς καὶ πτώσει· τὰ ὀνόματα δὲ ἰδίως ὑπαγόμενα ὑπὸ τινος κοινοῦ τύπου, ἀποτελοῦσι γενικῶς τὰς πέντε προσηγομέναις κλίσεσι.

Ὅποια τινὰ ὀνόματα περιέχει ἕκαστη Κλίσις;

Ἀσυναίρετα καὶ συνηρημένα, πλὴν τῆς τετάρτης· ἐκ δὲ τῶν

συνηρημένων ὅσα μὲν συνακίρονται κατὰ πάντας τοὺς ἀριθμούς καὶ πᾶς πτώσεις, λέγονται *ὀλοπαθῆ*· ὅσα δὲ κατὰ τινος μόνον, *ὀλιγοπαθῆ*. Καὶ *ὀλοπαθῆ* μὲν εἶναι τὰ τῶν τριῶν ἰσοσυλλάβων κλίσεων *συνηρημένα* καὶ τινὰ τῶν τῆς πέμπτης *ὀλιγοπαθῆ* δὲ, μόνον τὰ τῆς Β'.

Σημ. β'. Συνακίσεις ἐστὶ φωνηέντων δύο συγχώνευσις ἐπὶ τῆς αὐτῆς λέξεως εἰς ἓν μακρὴν, ἢ εἰς μίαν διφθογγον· οἷον γία-γῆ· ἤχοι-ἤχοι· διψάω-διψῶ. ὅθιν ἡ λέξις, ὅπως γίνεται ὡς ἐκ τῆς τῶν δύο φωνηέντων συγχώνευσως, λέγεται *συνηρημένη*. Οὕτως αἱ λέξεις: γῆ, ἤχοι, διψῶ, λέγονται *συνηρημένα*· αἱ δὲ πρῶται: γία, ἤχοι, διψῶ, ἀσυνακίρεται.

§. Η'.

Περὶ τῆς Α' κλίσεως τῶν ἰσοσυλλάβων.

12. Ποῖα ὀνόματα περιέχει ἡ Α' κλίσις;

Τὰ εἰς *ας* καὶ *ης* λήγοντα ἀρσενικὰ, ἀσυνακίρετά τε καὶ *συνηρημένα*.

Τύποι ὀνομάτων πρωτοκλίτων.

Α'. Ἀσυνακίρετων.

α) Ἐνικ. Ὁ ταμίαις, τοῦ ταμίου, τῷ ταμίᾳ, τὸν ταμίαν, ὃ ταμίαι, καὶ ἄττικῶς ὃ ταμίαις.—Δυϊκ. τῷ ταμίᾳ, τοῖν ταμίαιν, ὃ ταμίαι.—Πληθ. οἱ ταμίαι, τῶν ταμιῶν, τοῖς ταμίαις, τοὺς ταμίαις, ὃ ταμίαι.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ: νεανίας, τολμυτίας, Αἰνείας κτλ.

Σημ. γ'. Τὸ ὄνομα κλητικὸν ἐπιφώνημα εἰς πάσας τὰς κλητικὰς τιθέμενον πτώσεις παντὸς ἀριθμοῦ καὶ γένους, ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον κλητικὸν ὄν ἔχει.

β) Ἐνικ. Ὁ Ἀτρείδης, τοῦ Ἀτρείδου, τῷ Ἀτρείδῃ, τὸν Ἀτρείδην, ὃ Ἀτρείδῃ.—Δυϊκ. τῷ Ἀτρείδᾳ, τοῖν Ἀτρείδαιν, ὃ Ἀτρείδᾳ.—Πληθ. οἱ Ἀτρείδαι, τῶν Ἀτρείδων, τοῖς Ἀτρείδαις, τοὺς Ἀτρείδαις, ὃ Ἀτρείδαι.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ: Χρύσις, Καμύσις, Κειροπίδης, ἀδολέσχης κτλ.

γ) Ἐνικ. Ὁ κριτής, τοῦ κριτοῦ, τῷ κριτῇ, τὸν κριτὴν, ὃ κριτά.—Δυϊκ. τῷ κριτῇ, τοῖν κριταῖν, ὃ κριτά.—Πληθυντ.

Οἱ κριταί, τῶν κριτῶν, τοῖς κριταῖς, τοὺς κριτάς, ὃ κριταί.
Οὕτω καὶ τὰ: μαθητής, ποιητής, ληστής κτλ. καὶ τὰ παρεξήτονα: περιφύτης, πολίτης, Πίρσις κτλ.

Β'. *Συνηρημένων*.

α) Ὁ βορέας-(βορέας) βορέας, τοῦ βορέου ἢ βορέα-βορέα, τῷ βορέα-βορέᾳ, τὸν βορέαν-βορέην, ὃ βορέα-βορέᾳ.

β) Ὁ Ἑρμῆς-Ἑρμῆς, τοῦ Ἑρμέου-Ἑρμού, τῷ Ἑρμέα-Ἑρμῆ, τὸν Ἑρμέν-Ἑρμῆν, ὃ Ἑρμέα-Ἑρμῆ — τῷ Ἑρμέα-Ἑρμῆ, τοῖν Ἑρμέν-Ἑρμῆν, ὃ Ἑρμέα-Ἑρμῆ — οἱ Ἑρμέα-Ἑρμῆ, τῶν Ἑρμέων-ῶν, τοῖς Ἑρμέαις-αῖς, τοὺς Ἑρμέας-ας, ὃ Ἑρμέαι-αἱ.

γ) Ὁ Ἀπελλῆς - ἦς, τοῦ Ἀπελλέου - οὔ, τῷ Ἀπελλῆ-ῃ, τὸν Ἀπελλῆν - ἦν, ὃ Ἀπελλῆ - ἦ.

§. Θ'.

Περὶ τῆς Β' κλίσεως τῶν ἰσοσυλλάβων.

13. Ποῖα ὀνόματα περιέχει ἡ Β' κλίσις;

Τὰ εἰς *α* καὶ *η* λήγοντα θηλυκὰ, ἀσυνακίρετα καὶ *συνηρημένα*.

Τύποι ὀνομάτων δευτεροκλίτων.

Α'. Ἀσυνακίρετων.

α) Ἡ ἀρά, τῆς ἀρᾶς, τῇ ἀρᾷ, τὴν ἀράν, ὃ ἀρά — τὰ ἀρά, ταῖν ἀραῖν, ὃ ἀρά — αἱ ἀραί, τῶν ἀρών, ταῖς ἀραῖς, τὰς ἀράς, ὃ ἀραί.

Οὕτω καὶ τὰ: ἀγορά, χάρα, μικρά κτλ. καὶ τὰ παρεξήτονα καὶ προπερισπώμενα: σφίρα, γόρα, σφάρα κτλ.

β) Ἡ ἀλήθεια, τῆς ἀληθείας, τῇ ἀληθείᾳ, τὴν ἀλήθειαν, ὃ ἀλήθεια — τὰ ἀληθεία, ταῖν ἀληθείαιν, ὃ ἀληθεία — αἱ ἀλήθειαι, τῶν ἀληθειῶν, ταῖς ἀληθείαις, τὰς ἀληθείας, ὃ ἀλήθειαι.

Οὕτω καὶ τὰ: ἄγνια, ἀμάθεια, εὐγένεια κτλ.

γ) Ἡ θάλασσα, τῆς θαλάσσης, τῇ θαλάσῃ, τὴν θάλασσαν, ὃ θάλασσα — τὰ θαλάσσα, ταῖν θαλάσσαιν, ὃ θαλάσσα — αἱ θάλασσαί, τῶν θαλάσσων, ταῖς θαλάσσαις, τὰς θαλάσσας, ὃ θάλασσαί.

Οὕτω καὶ τὰ: ἡμάξα, μέλισσα κτλ. καὶ τὰ παρεξήτονα καὶ προπερισπώμενα: ὄξα, ῥίξα, μεῦσα κτλ.

δ) Ἡ τιμῆ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὃ τιμῆ — τὰ τιμὰ, ταῖν τιμαῖν, ὃ τιμὰ — αἱ τιμαί, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς, τὰς τιμάς, ὃ τιμαί.

Οὕτω καὶ τὰ: βυλλί, ἀριτί, πολί κτλ. καὶ τὰ παρεξήματα: δικη, γνώμη κτλ.
Β'. Συνηρημένων.

α) Ἡ μνάχ-μνάχ, τῆς μνάχ-ᾶς, τῇ μνάχ-ᾶ, τὴν μνάχ-ᾶν, ὃ μνάχ-ᾶ — τὰ μνάχ-ᾶ, ταῖν μνάχ-ᾶν, ὃ μνάχ-ᾶ — αἱ μνάχ-ᾶί, τῶν μνάχ-ᾶν, ταῖς μνάχ-ᾶίς, τὰς μνάχ-ᾶς, ὃ μνάχ-ᾶί.

Οὕτω καὶ: ἀθνάχ-ᾶ κτλ. ἀργυρία-ᾶ, σιδερία ᾶ κτλ.

β) Ἡ γέχ-ῆ, τῆς γέχ-ῆς, τῇ γέχ-ῆ, τὴν γέχ-ῆν, ὃ γέχ-ῆ.

Οὕτω καὶ: σικία-ῆ, ἀμυγδαλία-ῆ κτλ.

γ) Ἡ γαλέη-ῆ, τῆς γαλέης-ῆς, τῇ γαλέη-ῆ, τὴν γαλέη-ῆν, ὃ γαλέη-ῆ — τὰ γαλέη-ᾶ, ταῖν γαλέη-ᾶν, ὃ γαλέη-ᾶ — αἱ γαλέη-ᾶί, τῶν γαλέη-ᾶν, ταῖς γαλέη-ᾶίς, τὰς γαλέη-ᾶς, ὃ γαλέη-ᾶί.

Οὕτω καὶ τὰ: λαοντέη-ῆ, κινέη-ῆ κτλ. διπλόη-ῆ, ἀπλόη-ῆ κτλ.

§. I.

Περὶ τῆς Γ'. κλίσεως τῶν ἰσοσυλλάβων.

14. Ποῖα ὀνόματα περιέχει ἡ Γ'. κλίσις;

Τὰ εἰς ος ἀρσενικά καὶ θηλυκά, καὶ τὰ εἰς ον οὐδέτερα, ἀσυνκίετὰ τε καὶ συνηρημένα.

Τύποι ὀνομάτων τριτοκλίτων.

Α'. Ἀσυνκίετων.

α) Ὁ οὐρανός, τοῦ οὐρανοῦ, τῷ οὐρανό, τὸν οὐρανόν, ὃ οὐρανὸς (Ἄττικῶς ὃ οὐρανός) — τὸ οὐρανὸ, ταῖν οὐρανοῖν, ὃ οὐρανώ — οἱ οὐρανοί, τῶν οὐρανῶν, ταῖς οὐρανοῖς, τοὺς οὐρανοὺς, ὃ οὐρανοί.

Οὕτω καὶ τὰ: αἰτός, Θεός, σιμὸς κτλ. καὶ τὰ παρεξήματα καὶ προπερισπώμενα: λόγος, ἄλλος κτλ.

β) Ὁ πόλεμος, τοῦ πολέμου, τῷ πολέμῳ, τὸν πόλεμον, ὃ πόλεμος — τὸ πολέμῳ, ταῖν πολέμοιν, ὃ πολέμῳ — οἱ πόλεμοι, τῶν πολέμων, ταῖς πολέμοις, τοὺς πολέμους, ὃ πόλεμοι.

Οὕτω καὶ: μοίραχος, ἀργυρός, ἄγγελος κτλ.

γ) Ἡ ὄδός, τῆς ὄδοῦ, τῇ ὄδῳ, τὴν ὄδον, ὃ ὄδός — τὰ ὄδῳ, ταῖν ὄδοιν, ὃ ὄδῳ — αἱ ὄδοί, τῶν ὄδων, ταῖς ὄδοις, τὰς ὄδοὺς, ὃ ὄδοί.

Οὕτω καὶ τὰ: δούξ, νῆσις, βίβλος, κίωτος κτλ. κήμιος, ἄμιλος κτλ.

δ) Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον, ὃ ἄνθρωπος — τὸ καὶ τὰ ἀνθρώπω, ταῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν, ὃ ἀνθρώπω — οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι, τῶν ἀνθρώπων, ταῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις, τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπου, ὃ ἄνθρωποι.

ε) Τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ, τὸ καλόν, ὃ καλόν — τὸ καλῷ, ταῖν καλοῖν, ὃ καλῷ — τὰ καλὰ, τῶν καλῶν, ταῖς καλοῖς, τὰ καλὰ, ὃ καλὰ.

Οὕτω καὶ τὰ: ἀγαθόν, σιμνόν κτλ.

ς) Τὸ μυστήριον, τοῦ μυστηρίου, τῷ μυστηρίῳ, τὸ μυστήριον, ὃ μυστήριον — τὸ μυστηρίῳ, ταῖν μυστηρίοιν, ὃ μυστηρίῳ — τὰ μυστήρια, τῶν μυστηρίων, ταῖς μυστηρίαις, τὰ μυστήρια, ὃ μυστήρια.

Οὕτω καὶ τὰ: φάρμακον, ἀργύριον κτλ. καὶ τὰ παρεξήματα καὶ προπερισπώμενα: βιβλίον, βραβεῖον κτλ.

Β'. Συνηρημένων.

α) Ὁ χρύσεος-οῦς, τοῦ χρυσοῦ-οῦ, τῷ χρυσοῦ-ῳ, τὸν χρυσοῦ-οῦν, ὃ χρύσεος — τὸ χρυσοῦ-ῳ, ταῖν χρυσοῦ-οῖν, ὃ χρυσοῦ-ῳ — οἱ χρύσει-οῖ, τῶν χρυσεῶν-ῶν, ταῖς χρυσεῖς-οῖς, τοὺς χρυσεῖς-οῦς, ὃ χρύσει-οῖ.

Οὕτω καὶ τὰ: ἀργύριος-οῦς, μελιθεδικ-οῦς κτλ. καὶ τὰ παρεξήματα: ἐδελφιδέος-οῦς, θυγατριδέος-οῦς κτλ.

β) Ὁ νόσος-οῦς, τοῦ νόσου-οῦ, τῷ νόσῳ-ῳ, τὸν νόσον-οῦν, ὃ νόσος — τὸ νόσῳ-ῳ, ταῖν νόσοιν-οῖν, ὃ νόσῳ-ῳ — οἱ νόσοι-οῖ, τῶν νόσων-ῶν, ταῖς νόσοις-οῖς, τοὺς νόσους-οῦς, ὃ νόσοι-οῖ.

Οὕτω καὶ τὰ: πλόσις-οῦς, βόσις-οῦς, διπλόσις-οῦς κτλ.

γ) Ὁ καὶ ἡ εὐνοσος-εὐνοσος, τοῦ καὶ τῆς εὐνοσος-εὐνοσος, τῷ καὶ τῇ εὐνόσῳ-εὐνόσῳ, τὸν καὶ τὴν εὐνοσον-εὐνοσον, ὃ εὐνοσος-εὐνοσος — τὸ καὶ τὰ εὐνόσῳ-εὐνόσῳ, ταῖν καὶ ταῖν εὐνοσοῖν-εὐνοσοῖν, ὃ εὐνόσῳ-εὐνόσῳ

— οί καί αἱ εὐνοοί-εὐνοί, τῶν εὐνόων-εὐνοῖν, τοῖς καί ταῖς εὐ-
νόοις-εὐνοίς, τοῦς καί τὰς εὐνόους-εὐνούς, ὧ εὐνοοί-εὐνοί.

Οὕτω καί τὰ: περίπλοι-περίπλοι, εἰζίνου-εἰζίνου, κακόνου-κακόνου κτλ.

δ) Τὸ ὀστέον-οὔν, τοῦ ὀστέου-οὔ, τῷ ὀστέω-ῶ, τὸ ὀστέον-
οὔν, ὧ ὀστέον-οὔν' — τῷ ὀστέω-ῶ, τοῖν ὀστέοιν-οῖν, ὧ ὀστέω-ῶ'
— τὰ ὀστέα-ἄ, τῶν ὀστέων-ῶν, ταῖς ὀστέαις-οῖς, τὰ ὀστέα-ἄ,
ὧ ὀστέα-ἄ.

Οὕτω καί τὰ: ἀπλόν-οὔν, διπλόν-οὔν κτλ.

ε) Τὸ χρύσειον-οὔν, τοῦ χρυσείου-οὔ, τῷ χρυσεῖω-ῶ, τὸ χρύ-
σειον-οὔν, ὧ χρύσειον-οὔν' — τῷ χρυσεῖω-ῶ, τοῖν χρυσεῖοιν-οῖν,
ὧ χρυσεῖω-ῶ' — τὰ χρύσεια-ἄ, τῶν χρυσεῖων-ῶν, τοῖς χρυσεῖαις-
οῖς, τὰ χρύσεια-ἄ, ὧ χρύσεια-ἄ.

Ἰσχύως καί τὰ: παρῤῥιον-οὔν, ἀργύριον-οὔν, κόνιον-οὔν κτλ.

ς) Τὸ εὐνοον-οὔν, τοῦ εὐνόου-οὔ, τῷ εὐνόω-ῶ, τὸ εὐνοον-
οὔν, ὧ εὐνοον-οὔν' — τῷ εὐνόω-ῶ, τοῖν εὐνόοιν-οῖν, ὧ εὐνόω-ῶ'
— τὰ εὐνοα, τῶν εὐνόων-ων, τοῖς εὐνόοις-οῖς, τὰ εὐνοα, ὧ εὐνοα.

Οὕτω καί τὰ: εὐπλοον-οὔν, εὐχροον-οὔν, εἰζίνον-οὔν κτλ.

§. ΙΑ΄.

Περὶ τῆς Δ΄. κλίσεως τῶν ἰσοσυλλάβων.

13. Ποῖα ὀνόματα περιέχει ἡ Δ΄. κλίσις;

Ἡ τετάρτη Ἀττικὴ λεγομένη κλίσις περιέχει τὰ εἰς ὡς μὲν
λήγοντα ἀρσενικά καὶ θηλυκά, εἰς ὧν δὲ οὐδέτερα, ἀσυναίρετα
μόνον.

Τύποι ὀνομάτων Ἀττικῶν τεταρτοκλιτῶν.

α) Ὁ λεώς, τοῦ λεῶ, τῷ λεῶ, τὸν λεῶν, ὧ λεῶς' — τῷ
λεῶ, τοῖν λεῶν, ὧ λεῶ' — οἱ λεῶ, τῶν λεῶν, τοῦς λεῶς, ὧ λεῶ-
οὔτω καί τὰ: νεῶς, ταῶς κτλ.

β) Ὁ εὐγεως, τοῦ εὐγεω, τῷ εὐγεω, τὸν εὐγεων, ὧ εὐγεως'
— τῷ εὐγεω, τοῖν εὐγεων, ὧ εὐγεω' — οἱ εὐγεω, τῶν εὐ-
γεων, τοῖς εὐγεωις, τοῦς εὐγεως, ὧ εὐγεω.

Οὕτω καί τὰ: Νικέως, Μενέως κτλ. καί τὰ παραξύντονα: κάλως, λῆως κτλ.

γ) Ἡ Κῶς, τῆς Κῶ, τῇ Κῶ, τὴν Κῶν καὶ Κῶ, ὧ Κῶς.

δ) Ἡ ἄλω, τῆς ἄλω, τῇ ἄλω, τὴν ἄλων, ὧ ἄλωις' — τὰ

ἄλω, τῆν ἄλων, ὧ ἄλω' — αἱ ἄλω, τῶν ἄλων, ταῖς ἄλωις,
τὰς ἄλωις, ὧ ἄλω.

Οὕτω καί τὰ: ἑως, Κίως κτλ. καί τὰ παραξύντονα: ἡ εὐγεως κτλ.

ε) Τὸ ἀγήρων, τοῦ ἀγήρω, τῷ ἀγήρω, τὸ ἀγήρων, ὧ ἀγή-
ρων' — τῷ ἀγήρω, τοῖν ἀγήρων, ὧ ἀγήρω' — τὰ ἀγήρω,
τῶν ἀγήρων, τοῖς ἀγήρωις, τὰ ἀγήρω, ὧ ἀγήρω.

Οὕτω καί τὰ παραξύντονα: εὐγειων, ἀνάγειων, ἀξίόγειων κτλ.

§. ΙΒ΄.

Περὶ τῆς Ε΄. κλίσεως τῶν περιττοσυλλάβων.

16. Ποῖα ὀνόματα περιέχει ἡ Ε΄. κλίσις;

Ἡ πέμπτη κλίσις τῶν περιττοσυλλάβων περιέχει καὶ τῶν
τριῶν γενῶν ὀνόματα, ἀσυναίρετά τε καὶ συναηρημένα, διαφο-
ρων καταλήξεων ἐπιθετικὰ εἰς τὴν ἐνικὴν ὀνομαστικὴν.

Ἰσῶς δὲ καταλήξει δυνατόν νὰ ἐπιδέχηται ἡ ὀνομαστικὴ:

Ἐνέα' ἐπειδὴ καταλήγει ἢ εἰς τέσσαρα φωνήεντα: α, ι, υ,
ω, ἢ εἰς πέντε σύμφωναι: ρ, ρ, σ, ζ, γ' ὡς, Ἕλλην, μήτηρ,
γίγας, μάστιξ, κώνωψ, σῶμα, μέλι, ἄστν, ἡλῶ.

διὰ τί λέγεται περιττοσυλλαβίαι;

Διότι μίαν συλλαβὴν περισσotέραν ἀπὸ τὴν ἐνικὴν ὀνομα-
στικὴν καὶ κλητικὴν ἔχουσι αἱ λοιπαὶ πτώσεις, ἐνῶ αἱ πρῶται
τέσσαρες ἔχουσι ἴσας συλλαβὰς εἰς πάσας τὰς πτώσεις' ὅθεν
καὶ λέγονται ἰσοσύλλαβοι.

Τύποι ὀνομάτων πεμπτοκλιτῶν.

Α΄. Ἀσυναίρετων.

α) Ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος, τῷ γίγαντι, τὸν γίγαντα, ὧ γί-
γαν' — τῷ γίγαντε, τοῖν γιγάντοιν, ὧ γίγαντε' — οἱ γίγαν-
τες, τῶν γιγάντων, τοῖς γίγασιν(ν), τοῦς γίγαντας, ὧ γίγαντες.

β) Ὁ Ἕλλην, τοῦ Ἕλληνο, τῷ Ἕλληνι, τὸν Ἕλληνα, ὧ Ἕλ-
λην' — τῷ Ἕλληνε, τοῖν Ἕλλήνοιν, ὧ Ἕλληνε' — οἱ Ἕλληνες,
τῶν Ἕλλήνων, τοῖς Ἕλλησι(ν), τοῦς Ἕλληνας, ὧ Ἕλληνες.

γ) Ἡ τρυγών, τῆς τρυγόνος, τῇ τρυγόνι, τὴν τρυγόνα, ὧ
τρυγόν' — τὰ τρυγόνε, τοῖν τρυγόνοιν, ὧ τρυγόνε' — αἱ τρυ-

γόνες, τῶν τρυγόνων, ταῖς τρυγόσι(ν), τὰς τρυγόνας, ὧ τρυγόνες.

δ') Ἡ νύξ, τῆς νυκτός, τῇ νυκτι, τὴν νύκτα, ὧ νύξ — τὰ νύκτα, τῶν νυκτῶν, ταῖς νυκτῶν, τὴν νυκτίν, ὧ νύκτα — αἱ νύκτες, τῶν νυκτῶν, ταῖς νυξί(ν), τὰς νύκτας, ὧ νύκτες.

ε') Ὁ καὶ ἡ παις, τοῦ καὶ τῆς παιδός, τῷ καὶ τῇ παιδί, τὸν καὶ τὴν παιδᾶ, ὧ παιῖ — τῷ καὶ τῇ παιδῶ, τοῖν καὶ τῶν παιδῶν, ὧ παιδῶν — οἱ καὶ αἱ παιδες, τῶν παιδῶν, τοῖς καὶ ταῖς παισί(ν), τοὺς καὶ τὰς παιδας, ὧ παιδες.

ς') Τὸ σῶμα, τοῦ σώματος, τῷ σώματι, τὸ σῶμα, ὧ σῶμα — τὰ σώματα, τῶν σωμάτων, ὧ σώματα — τὰ σώματα, τῶν σωμάτων, ταῖς σώματι(ν), τὰ σώματα, ὧ σώματα.

Β'. Συνημμένων.

1) Ὁλοπαθῆ.

α') Ὁ Ξενοφάνων-ων, τοῦ Ξενοφάνους-ωντος, τῷ Ξενοφάνοντι-ωντι, τὸν Ξενοφάνοντα-ωντα, ὧ Ξενοφάνων-ων.

β') Ὁ Περικλέης-Περικλῆς, τοῦ Περικλέους-Περικλέους, τῷ Περικλέει-Περικλέει καὶ Περικλεῖ, τὸν Περικλέου-Περικλέου καὶ Περικλῆ, ὧ Περικλέης-Περικλείς.

Ὅτω κλίνονται καὶ τὰ λοιπὰ εἰς κλίση-κλή; λέγοντα κύρια ὀνόματα: Θιμιστολάης-ῆς, Συρρακλείης-ῆς, Ἡρακλείης-ῆς; κτλ.

γ') Ὁ τιμῆεις-τιμῆς, τοῦ τιμῆεντος-ῆντος, τῷ τιμῆεντι-ῆντι, τὸν τιμῆεντα-ῆντα, ὧ τιμῆεις-ῆς — τὸ τιμῆεντο-ῆντο, τοῖν τιμῆεντων-ῆντων, ὧ τιμῆεντος-ῆντος — αἱ τιμῆεντες-ῆντες, τῶν τιμῆεντων-ῆντων, ταῖς τιμῆενσι-ῆσι(ν), τοὺς καὶ τὰς τιμῆεντας-ῆντας, ὧ τιμῆεντες-ῆντες.

Ὅτω καὶ τὰ αἰγλήεις-ῆς; κτλ. ὦν τὸ θηλυκὸν σχηματίζεται εἰς σοαῖ ὡς, τιμῆεις-τιμῆεις κτλ. ὡσαύτως καὶ πλάκεις-ῆς, Σιμῆεις-ῆς; κτλ.

δ') Τὸ τιμῆεν-τιμῆν, τοῦ τιμῆεντος-ῆντος κτλ.

Ὅτω καὶ: μελιτόν-ων, μελιτόντος-ώντος κτλ.

2) Ὁλιγοπαθῆ.

Εἰς πόσους τύπους ἀνάγονται τὰ πεμπτόκλιτα ὀλιγοπαθῆ συνημμένα;

Εἰς ἕξ, τοὺς ἐφεξῆς:

17. Ποῖα ἀνάγονται εἰς τὸν Α. τύπον;

Ὅσα λήγουσιν ἐν μὲν τῷ ἀρσενικῷ καὶ θηλυκῷ γένει εἰς ης ὄλον· Δημοσθένης, τριήρης, ὁ καὶ ἡ ἀληθής· ἐν δὲ τῷ οὐδετέρῳ εἰς ες καὶ ος ὄλον· ἀληθές, τείχος.

α') Ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένους-Δημοσθένους, τῷ Δημοσθένει-Δημοσθένει, τὸν Δημοσθένεα-Δημοσθένεα καὶ Δημοσθένην, ὧ Δημοσθές ες· — τῷ Δημοσθένεα-Δημοσθένεα, τοῖν Δημοσθένεων-Δημοσθένων, ὧ Δημοσθένεα-ῆς — οἱ Δημοσθένεες-Δημοσθένεις, τῶν Δημοσθένεων-Δημοσθένων, ταῖς Δημοσθένεσι(ν), τοὺς Δημοσθένεα-Δημοσθένεα, ὧ Δημοσθένεες-εἰς.

Ὅτω κλίνονται καὶ τὰ λοιπὰ σύνθετα κύρια: Ἀριστοτέλης, Κλεάνθης, Σωκράτης, Ἀριστοτέλης κτλ.

β') Ἡ τριήρης, τῆς τριήρους-τριήρους, τῇ τριήρει-τριήρει, τὴν τριήρεα-τριήρεα, ὧ τριήρες καὶ ὧ τριήρης — τὰ τριήρεα-τριήρεα, τῶν τριήρεων-τριήρεων, ὧ τριήρεα-ῆς — οἱ τριήρες-τριήρεις, τῶν τριήρεων-τριήρεων, ταῖς τριήρεσι(ν), τὰς τριήρεας-τριήρεις, ὧ τριήρες-εἰς.

Ὅτω καὶ τὰς δούρας, μονήρας, πενήρας κτλ.

γ') Ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέους-ούς, τῷ καὶ τῇ ἀληθεί-ει, τὸν καὶ τὴν ἀληθέα-ῆ, ὧ ἀληθές καὶ ὧ ἀληθής· — τὸ καὶ τὰ ἀληθέα-ῆ, τοῖν καὶ τῶν ἀληθέων-ων, ὧ ἀληθέα-ῆ — οἱ καὶ αἱ ἀληθέες-εἰς, τῶν ἀληθέων-ων, ταῖς καὶ ταῖς ἀληθείσι(ν), τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας-εἰς, ὧ ἀληθέες-εἰς.

Ὅτω καὶ τὰς ἡ ψευδής, εὐγενής, ὑγιής κτλ.

δ') Ὁ καὶ ἡ χρηστοθήης, τοῦ καὶ τῆς χρηστοθήους-χρηστού-θους, τῷ καὶ τῇ χρηστοθήει-χρηστοθήει, τὸν καὶ τὴν χρηστοθήου-χρηστοθήου, ὧ χρηστοθήεις-εἰς — τὸ καὶ τὰ χρηστοθήεα-χρηστοθήεα, τοῖν καὶ τῶν χρηστοθήεων-χρηστοθήεων, ὧ χρηστοθήεα-ῆς — οἱ καὶ αἱ χρηστοθήεες-εἰς, τῶν χρηστοθήεων-χρηστοθήεων, ταῖς καὶ ταῖς χρηστοθήεσι(ν), τοὺς καὶ τὰς χρηστοθήεας-εἰς, ὧ χρηστοθήεες-εἰς.

Ὅτω καὶ τὰ λοιπὰ παροξύτονα σύνθετα ἐπίθετα: φιλαλήτης, κακοήθης, αὐτάρακτος, ἀνάτης κτλ.

ε') Τὸ ἀληθές, τοῦ ἀληθέους-ούς, τῷ ἀληθεί-ει, τὸ ἀληθές,

ὡ ἀληθές· — τὼ ἀληθές-ῃ, τοῖν ἀληθείων-ῶν, ὡ ἀληθές-ῃ —
τὰ ἀληθέα-ῃ, τῶν ἀληθέων-ῶν, τοῖς ἀληθείσι(ν), τὰ ἀληθέα-ῃ,
ὡ ἀληθέα-ῃ.

Ὅτω καὶ τὰ: εὐτυχές, ψευδές, εὐσεβές κτλ.

ς') Τὸ σύνηθες, τοῦ συνήθους-ους, τῷ συνήθει-ει, τὸ σύν-
ηθες, ὡ σύνηθες· — τὼ συνήθες-η, τοῖν συνηθείων-ῶν, ὡ
συνήθες-ῃ — τὰ συνήθεα-ῃ, τῶν συνηθείων-συνηθῶν, τοῖς
συνήθεσι(ν), τὰ συνήθεα-ῃ, ὡ συνήθεα-ῃ.

Ὅτω καὶ τὰ λοιπὰ προπαροξύτονα σύνθετα ἐπιθετα: κοκκώθης, χρυσώθης,
ὑπερμαίγειος κτλ.

ζ') Τὸ τείχεος, τοῦ τείχεος-ους, τῷ τείχει-ει, τὸ τείχεος,
ὡ τείχεος· — τὼ τείχεα-η, τοῖν τείχεων-ῶν, ὡ τείχεα-ῃ —
τὰ τείχεα-ῃ, τῶν τείχεων-ῶν, τοῖς τείχεσι(ν), τὰ τείχεα-
ῃ, ὡ τείχεα-ῃ.

Ὅτω καὶ τὰ: γένος, σθένος, κλέος κτλ.

18. Ποῖα ἀνάγονται εἰς τὸν Β'. τύπον;

Ὅσα λήγουσιν ἐν μὲν τῷ ἀρσενικῷ καὶ θηλυκῷ γένει εἰς ε'
οἶον ὁ ὄφρις, ἢ πόλις· ἐν δὲ τῷ οὐδετέρῳ εἰς ε' οἶον· σίνηπι.

α) Ὁ ὄφρις, τοῦ ὄφρος, τῷ ὄφρι-ῶφρι, τὸν ὄφριν, ὡ ὄφρι· καὶ
ὡ ὄφρις· — τὼ ὄφρα, τοῖν ὄφρων, ὡ ὄφρα· — οἱ ὄφρες-ῶφρες,
τῶν ὄφρων, τοῖς ὄφρεσι(ν), τοῖς ὄφρα-ῶφρα, ὡ ὄφρες-ῶφρες.
— Ὅτω καὶ τὰ: μάντις, θάλας, πρύτανις κτλ.

β) Ἡ πόλις, τῆς πόλεως, τῇ πόλει-πόλει, τὴν πόλιν, ὡ
πόλι καὶ ὡ πόλις· — τὰ πόλια, τοῖν πόλειον καὶ πόλειον, ὡ
πόλια· — αἱ πόλιες-πόλιες, τῶν πόλειων, τοῖς πόλεσι(ν), τὰς
πόλιας-πόλιας, ὡ πόλιες-πόλιες.

— Ὅτω καὶ τὰ: πρᾶξις, φύσις, ἀφροίσις κτλ. καὶ τὰ ἐκ τοῦ πόλις σύνθετα:
Κωνσταντινούπολις, Ἐρμούπολις κτλ.

γ) Τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπεως, τῷ σινήπει-σινήπει, τὸ σίνη-
πι, ὡ σίνηπι· — τὼ σινήπεα, τοῖν σινήπεων, ὡ σινήπεα· — τὰ
σινήπεα-σινήπη, τῶν σινήπεων, τοῖς σινήπεσι(ν), τὰ σινήπεα-
σινήπη, ὡ σινήπεα-ῃ.

Ὅτω κλίνονται καὶ τὰ: πίπερι, κιννάβαρι κτλ.

19. Ποῖα ἀνάγονται εἰς τὸν Γ'. τύπον;

Ὅσα λήγουσιν ἐν μὲν τῷ ἀρσενικῷ ἢ θηλυκῷ γένει εἰς υς,

ἐν δὲ τῷ οὐδετέρῳ εἰς υ' οἶον ὁ ἰχθύς, ἢ ἀχλύς, τὸ ἡδύ. Ἐκ
τούτων δὲ ὅσα μὲν διὰ τοῦ υος, ἢ εως κλίνονται, εἶναι οὐσια-
στικά, ὅσα δὲ διὰ τοῦ εος, ἐπιθετα.

1) Τὰ διὰ τοῦ υος κλινόμενα.

α) Ὁ μῦς, τοῦ μυός, τῷ μυί, τὸν μῦν, ὡ μῦ καὶ ὡ μῦς· —
τὼ μῦε, τοῖν μυσίν, ὡ μῦε· — οἱ μῦες-μῦες, τῶν μυῶν, τοῖς
μυσί(ν), τοῖς μῦας-μῦς, ὡ μῦες-μῦς.

Ὅτω καὶ: ἡ ὄφρις, τῆς ὄφρος κτλ.

β) Ὁ ἰχθύς, τοῦ ἰχθύος, τῷ ἰχθύι, τὸν ἰχθύν, ὡ ἰχθύ καὶ
ὡ ἰχθύς· — τὼ ἰχθύε, τοῖν ἰχθύων, ὡ ἰχθύε· — οἱ ἰχθύες-ἰχθύς,
τῶν ἰχθύων, τοῖς ἰχθύσι(ν), τοῖς ἰχθύας-ῦς, ὡ ἰχθύες-ῦς.

Ὅτω καὶ: ἡ ἄφρις, ἢ ἀχλύς κτλ.

γ) Ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυι, τὸν βότρυν, ὡ βό-
τρυ καὶ ὡ βότρυς· — τὼ βότρυε, τοῖν βοτρώων, ὡ βότρυε· —
οἱ βότρυες-βότρυς, τῶν βοτρώων, τοῖς βότρυσι(ν), τοῖς βό-
τρυας-ῦς, ὡ βότρυες-ῦς.

Ὅτω καὶ: ἡ πίτυς, τῆς πίτυος κτλ. καὶ τὰ προπαροξύτονα: ἀδακρυς, λεύ-
κοκρυς κτλ.

2) Τὰ διὰ τοῦ εως κλινόμενα.

δ) Ὁ πέλεκυς, τοῦ πελέκειος, τῷ πελέκει-πελέκει, τὸν πέ-
λεκυν, ὡ πέλεκυ καὶ ὡ πέλεκυς· — τὼ πελέκεε, τοῖν πελέκε-
ων, ὡ πελέκεε· — οἱ πελέκεες-πελέκεις, τῶν πελέκειων, τοῖς
πελέκεσι(ν), τοῖς πελέκεας-εις, ὡ πελέκεες-εις.

Ὅτω κλίνονται καὶ τὰ: πῆχυς, πρέσθους, καὶ τὰ ὕμια.

3) Τὰ διὰ τοῦ εος κλινόμενα.

ε) Ὁ ὀξύς, τοῦ ὀξέος, τῷ ὀξεί-ὀξεί, τὸν ὀξύν, ὡ ὀξύ καὶ ὡ
ὀξύς· — τὼ ὀξέε, τοῖν ὀξέων, ὡ ὀξέε· — οἱ ὀξέες-ὀξέεις, τῶν
ὀξέων, τοῖς ὀξέσι(ν), τοῖς ὀξέας-εις, ὡ ὀξέες-εις.

Ὅτω καὶ τὰ: ἡδύς, ταχύς κτλ. ἰσαύτως καὶ: θλύς, θλίτης κτλ. ἡμισύς,
ἡμίσειος, ἡμίσι-ἡμίσι, ἡμισυν κτλ.

ς') Τὸ ὀξύ, τοῦ ὀξέος, τῷ ὀξεί-ὀξεί, τὸ ὀξύ, ὡ ὀξύ· — τὼ
ὀξέε, τοῖν ὀξέων, ὡ ὀξέε· — τὰ ὀξέα, τῶν ὀξέων, τοῖς ὀξέσι(ν),
τὰ ὀξέα, ὡ ὀξέα.

Οὔτω καὶ βραδύ, δριμύ, γλυκὺ κτλ. καὶ τὸ προπαροξύτονον: ἤμισυ, ἡμίσεος, (ἡμίσεως), ἡμίσει-ἡμίσει, ἡμισυ' πληθ. ἡμίσεια (ἡμισίον) κτλ.

ζ') Τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος (καὶ σπανίως ἄστεως), τῷ ἄσται-ἄσται, τὸ ἄστυ, ὃ ἄστυ' — τῶ ἄσται, τῶν ἄστέων, ὃ ἄσται — τὰ ἄσται-ἄσται, τῶν ἄστέων, τοῖς ἄσταισι (ν), τὰ ἄσται-η, ὃ ἄσται-η.

20. Ποῖα ἀνάγονται εἰς τὸν Δ'. τύπον;

Τὰ εἰς εὐς λήγοντα ἀρσενικὰ ὀνόμ. βασιλεύς.

α) Ὁ βασιλεύς, τοῦ βασιλέως, τῷ βασιλέϊ-βασιλεῖ, τὸν βασιλέα, ὃ βασιλεῦ' — τῶ βασιλέα, τοῖν βασιλέων, ὃ βασιλέα' — οἱ βασιλέες-βασιλεῖς, τῶν βασιλέων, τοῖς βασιλέσσι (ν), τοῖς βασιλέας-βασιλεῖς, ὃ βασιλέας-εἰς.

Οὔτω καὶ τὰ: τομεύς, ἱερεύς, γραμματεὺς, ἀλλεύς, Δωριεύς κτλ.

β) Ὁ Παιρικεύς, τοῦ Παιρικέως-Παιρικῶς, τῷ Παιρικέϊ-Παιρικεῖ, τὸν Παιρικέα-Παιρικέα, ὃ Παιρικεῦ' — οἱ Παιρικέες-Παιρικεῖς, τῶν Παιρικέων-Παιρικῶν, τοῖς Παιρικεῦσι (ν), τοῖς Παιρικέας-Παιρικεῖς, ὃ Παιρικέας-Παιρικεῖς.

Οὔτω κλίνονται καθ' ἑκατέρωθεν τὰ: ὄς, χεύς, ἀγρεύς κτλ.

21. Ποῖα ἀνάγονται εἰς τὸν Ε'. τύπον;

Τὰ εἰς ὠς καὶ ὠ λήγοντα θηλυκὰ ὀνόμ. κιδῶς, ἡχώ.

α) Ἡ κιδῶς, τῆς κιδῶος-κιδῶος, τῇ κιδῶϊ-κιδῶϊ, τὴν κιδῶα-κιδῶα, ὃ κιδῶ' — τὰ κιδῶ, τῶν κιδῶων, ὃ κιδῶ' — αἱ κιδῶι, τῶν κιδῶων, ταῖς κιδῶις, τὰς κιδῶος, ὃ κιδῶι.

Ὀμοίως κλίνονται καὶ: ἡ Νῶς.

β) Ἡ ἡχώ, τῆς ἡχώος-ἡχώος, τῇ ἡχώϊ-ἡχώϊ, τὴν ἡχώα-ἡχώα, ὃ ἡχώ' — τὰ ἡχώ, τῶν ἡχώων, ὃ ἡχώ' — αἱ ἡχώι, τῶν ἡχώων, ταῖς ἡχώις, τὰς ἡχώος, ὃ ἡχώι.

Οὔτω καὶ τὰ: Σαπρῶ, Λητώ, Πειθῶ.

Σημ. δ'. Τα δὲ καὶ πληθυντικὰ τούτων κλίνονται ἐπὶ τὸν Γ'. τῶν ἰσοσπλάτων κλίτη ἀνακρίτως.

22. Ποῖα ὀνόματα ἀνάγονται εἰς τὸν ζ'. τύπον;

Εἰς τὸν ἕκτον καὶ τελευταίου τύπου τῶν συνηρημένων ἀνάγονται: τὰ εἰς οὐς λήγοντα ἀρσενικὰ καὶ τὰ εἰς αὐς θηλυκὰ ὀνόμ. βούς, γράς.

α) Ὁ βούς, τοῦ βόος, τῷ βοῖ, τὸν βόον, ὃ βού' — τῶ βόε, τοῖν βοοῖν, ὃ βόε' — οἱ βόες-οὐς, τῶν βοῶν, τοῖς βοοῖ (ν), τοῖς βόας-βούς, ὃ βόας-βούς.

Κλίνεται καὶ: ἡ βούς, τῆς βούς κτλ.

β) Ἡ γράς, τῆς γράος, τῇ γραῖ, τὴν γραῦν, ὃ γράς' — τὰ γράε, ταῖν γραοῖν, ὃ γράε' — αἱ γράες-γραῦς, τῶν γραῶν, ταῖς γραοῖσι (ν), τὰς γράας-γραῦς, ὃ γράας-γραῦς.

γ) Ἡ ναῦς, τῆς νεώς, τῇ νηϊ, τὴν ναῦν, ὃ ναῦ' — αἱ νηες (ναῦς), τῶν νεῶν, ταῖς ναοῖσι (ν), τὰς ναῦς, ὃ νηες. (δύτικ. δοτ. νεοῖν παρὰ Θουκυδ.)

§. ΙΓ'.

Περὶ τινῶν πεμπτοκλίτων ὀνομάτων, πασχόντων συγχοπῆν.

23. Ἰπὸ τὰ συνηρημένα ὀλιγοπαθῆ πεμπτοκλίτα ποῖα ἄλλα δυνάμειν νά κατατάξωμεν;

Τὰ συγχοπῆν πάσχοντα ὀνόματα.

Εἰς πόσους τύπους ἀνάγονται καὶ ταῦτα;

Εἰς τέσσαρας, τῶν ὁποίων οἱ μὲν τρεῖς πάσχουσι συγχοπῆν συνάμεικα καὶ συναίρεσιν, ὁ δὲ Δ'. μόνον συγχοπῆν.

24. Ποῖα μερικώτερον ἀνάγονται εἰς τὸν Α'. τύπον τῶν συγχοπῆν πασχόντων;

Τὰ εἰς ὠν λήγοντα κοινὰ κατὰ τὸ γένος ἀνώμαλα συγχοπῆν, καὶ τὰ οὐδέτερα ὡσαύτως εἰς ὠν ὀνόμ. ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μείζον. Τούτων αἱ καταλήξεις ὠα, ὠες καὶ ὠας, ἀποκοπτομένου τοῦ ν, συνακροῦνται, ὡς ἐφεξῆς:

α) Ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος, τῷ καὶ τῇ μείζονι, τὸν καὶ τὴν μείζονα-μείζω, ὃ μείζον' — τῶ καὶ τὰ μείζονε, τοῖν καὶ ταῖν μείζονοιν, ὃ μείζονε' — οἱ καὶ αἱ μείζονες-μείζους, τῶν μείζονων, τοῖς καὶ ταῖς μείζουσι (ν), τοῖς καὶ τὰς μείζονας-μείζους, ὃ μείζονες-μείζους.

Οὔτω καὶ τὰ: κρείττων, ἐλάττων, καλλίων κτλ.

β) Τὸ μείζον, τοῦ μείζονος, τῷ μείζονι, τὸ μείζον, ὃ μείζον' (ΣΤΟΙΧΕΙΩΛ. ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚ.)

ζον — τὰ μειζονα, τοῖν μειζόνου, ὦ μειζονε — τὰ μειζονα-μειζω, τῶν μειζόνων, τοῖς μειζοσι(ν), τὰ μειζονα-μειζω, ὦ μειζονα-μειζω.

Ὅτω καὶ τὰ: κριῖτον, χείρον, βέλτιον, κάλλιον κτλ.

23. Ποῖα ἀνάγονται εἰς τὸν Β'. τύπον;

Τὰ εἰς ας οὐδέτερα' οἶον' κρέας. Ταῦτα δὲ κλίνονται κοινῶς διὰ τοῦ τ' ἀλλὰ, συγκοπτομένου τοῦ τ, συναϊροῦνται' ὡς ἐφεξῆς, κατὰ τοὺς Ἀττικούς:

Τὸ κρέας, τοῦ κρέατος (κοινῶς) καὶ (κρέατος)-κρέως ('Αττικῶς), τῷ κρέατι καὶ (κρέατι)-κρέα, τὸ κρέας, ὦ κρέας' — τὸ κρέατε καὶ (κρέατε)-κρέα, τοῖν κρέατιν καὶ (κρέατιν)-κρέων, ὦ κρέατε καὶ (κρέατε)-κρέα' — τὰ κρέατα καὶ (κρέατα)-κρέα, τῶν κρέατων καὶ (κρέατων)-κρέων, τοῖς κρέασι(ν), τὰ κρέατα καὶ (κρέατα)-κρέα, ὦ κρέατα καὶ (κρέατα)-κρέα.

Ὅτω καὶ τὰ: κίρας, γήρας, γέρας κτλ.

24. Ποῖα ἀνάγονται εἰς τὸν Γ'. τύπον;

Ἀρσενικά τινα, θηλυκά, καὶ κοινὰ ὀνόματα, λήγοντα εἰς ιε' καὶ εἰς' οἶον' ἡ ἔρις, ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ἡ κλεις.

α) Ἡ ἔρις, τῆς ἐρίδος, τῇ ἐρίδι, τὴν ἐρίδα καὶ ἔριν, ὦ ἔρις' — τὰ ἐρίδες, ταῖν ἐρίδοιν, ὦ ἐρίδες' — αἱ ἐρίδες-ἔρεις, τῶν ἐρίδων, ταῖς ἐρίσι(ν), τὰς ἐρίδας-ἔρεις, ὦ ἐρίδες-ἔρεις.

β) Ἡ κλεις, τῆς κλειδός, τῇ κλειδί, τὴν κλειδα καὶ κλειν, ὦ κλεις' — τὰ κλειδες, ταῖν κλειδοιν, ὦ κλειδες' — αἱ κλειδες-κλεις, τῶν κλειδῶν, ταῖς κλεισι(ν), τὰς κλειδας-κλεις, ὦ κλειδες-κλεις.

γ) Ὁ καὶ ἡ ὄρνις, τοῦ καὶ τῆς ὄρνιθος, τῷ καὶ τῇ ὄρνιθι, τὸν καὶ τὴν ὄρνιθα-ὄρνιν, ὦ ὄρνις' — τὸ καὶ τὰ ὄρνιθε, τοῖν καὶ ταῖν ὄρνιθου, ὦ ὄρνιθε' — οἱ καὶ αἱ ὄρνιθες-ὄρνεις, τῶν ὄρνιθων καὶ ὄρνεων, τοῖς καὶ ταῖς ὄρνισι(ν), τοὺς καὶ τὰς ὄρνιθας-ὄρνεις, ὦ ὄρνιθες-ὄρνεις.

27. Ποῖα ἀνάγονται εἰς τὸν Δ'. τύπον;

Εἰς τὸν τέταρτον καὶ τελευταῖον τύπον τῶν συγκοπῆν πα-

σχότων ἀνάγονται ὀνόματά τινα εἰς ηρ, ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ γένους, τῶν ὁποίων ἡ ρίζα κυρίως λήγει εἰς ερ, ἕτινα συγκοπτοῦσι τὸ ε εἰς τὴν ἐνικὴν γενικὴν καὶ δοτικὴν καὶ τὴν πληθυντ. δοτικὴν, ὅπου μετὰ τὸ ρ παρεμβάλλεται α' οἶον' ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ.

Σημ. ε. Το ἀνὴρ μόνον, συγκοπόμενον εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις τοῦ ἐνικοῦ καὶ πάσης τῆς πτώσεως τῶν λοιπῶν ἀριθμῶν, προσλαμβάνει καὶ δ' πρὸ τοῦ ρ διὰ τὴν εὐφωνίαν.

α) Ὁ πατήρ, τοῦ (πατέρος) πατρός, τῷ (πατέρι) πατρί, τὸν πατέρα, ὦ πάτερ' — τὸ πατέρε, τοῖν πατέρου, ὦ πατέρε' — οἱ πατέρες, τῶν πατέρων, τοῖς πατέρασι(ν), τοὺς πατέρας, ὦ πατέρες.

Ὅτω καὶ ἡ μήτηρ, τῆς (μητέρος) μητρός κτλ. θυγάτηρ, (θυγατέρος) θυγατρὸς κτλ.

β) Ὁ ἀνὴρ, τοῦ (ἀνδρός) ἀνδρός, τῷ (ἀνέρι) ἀνδρὶ, τὸν (ἀνέρα) ἀνδρα, ὦ ἀνερ' — τὸ (ἀνέρε) ἀνδρε, τοῖν (ἀνέρου) ἀνδρου, ὦ (ἀνέρε) ἀνδρε' — οἱ (ἀνέρες) ἀνδρες, τῶν (ἀνέρων) ἀνδρῶν, τοῖς ἀνδράσι(ν), τοὺς (ἀνέρας) ἀνδρας, ὦ (ἀνέρες) ἀνδρες.

γ) Ἡ γαστήρ, τῆς (γαστέρος) γαστρὸς, τῇ (γαστέρι) γαστρὶ, τὴν γαστέρα, ὦ γαστήρ' — τὸ γαστέρε, ταῖν γαστέρου, ὦ γαστέρε' — αἱ γαστέρες, τῶν γαστέρων, ταῖς γαστήρασι καὶ γαστράσι(ν), τὰς γαστέρας, ὦ γαστέρες.

δ) Ἡ Δημήτηρ, τῆς (Δημήτερος) Δήμητρος, τῇ (Δημήτερι) Δήμητρι, τὴν (Δημήτερα) Δήμητρα, ὦ Δήμητερ.

§. ΙΔ'.

Περὶ Ἀνωμάτων ὀνομάτων.

28. Ποῖα λέγονται ἀνώμαλα ὀνόματα;

Ἀνώματα ὀνόματα λέγονται, ἕσα δὲν φυλάττουσι τὸν αὐτὸν τύπον τῆς κλίσεως, ὡς τὰ ὀμαλά, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης, ἀλλὰ ἢ κλίνονται διττῶς, ἢ κατὰ τινὰς μὲν πτώσεις εἰς ἄλλην ἀνάγονται κλίσει, κατ' ἄλλας δὲ εἰς

ἄλλαν, σχηματίζοντα τὰς πληγίας αὐτῶν πτώσεις ἐξ ἀχρησ-
του ὀνομαστικῆς.

Α'. 1) Ὁ νόος-νοῦς, τοῦ νόου-νοῦ, τῶ νόω-νῶ κτλ. ἐπὶ
τὴν Γ'. καὶ: Ὁ νοῦς, τοῦ νοός, τῶ νοί, τὸν νόα' — πλ. οἱ νόες,
τῶν νόων, . . . τοὺς νόας ἐπὶ τὴν Ε'.

Οὕτω καὶ: πλόος-πλοῦς ἐπὶ τὴν Γ'. καὶ πλοῦς, πλοός κτλ. ἐπὶ τὴν Ε'.

2) Ὁ υἱός, τοῦ υἱού, τῶ υἱῶ κτλ. ὁμαλῶς ἐπὶ τὴν Γ'.

καὶ ἐξ ἀχρηστού ὀνομαστικῆς (υἱός)

γεν. υἱέος, υἱέι, (υἱέχ') — δυῖχ. υἱέε, υἱέον — Πληθ.

υἱεῖς, υἱέων, υἱέσι (ν), υἱέας-υἱεῖς ἐπὶ τὴν Ε'.

Β'. 3) Ὁ Ζεὺς, τοῦ Διός, τῶ Διί, τὸν Δία, ὃ Ζεῦ.

4) Ἡ γυνή, τῆς γυναικός, τῆ γυναικί, τὴν γυναῖκα, ὃ γύ-
ναι' — αἱ γυναῖκες, τῶν γυναικῶν κτλ. ἐπὶ τὴν Ε'.

5) Ἄρσεν. Ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, τῶ μεγάλῳ, τὸν μέγαν, ὃ
μέγα' — τῶ μεγάλῳ, τοῖν μεγάλοιν, ὃ μεγάλῳ'
— οἱ μεγάλοι, τῶν μεγάλων, τοῖς μεγάλοις, τοὺς
μεγάλους, ὃ μεγάλοι.

Θηλ. Ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, τῆ μεγάλη, τὴν μεγάλην,
ὃ μεγάλη' — τὰ μεγάλα, τοῖν μεγάλαιν, ὃ μεγάλα'
— αἱ μεγάλαι, τῶν μεγάλων, ταῖς μεγά-
λαις, τὰς μεγάλας, ὃ μεγάλαι.

Οὐδ. Τὸ μέγα, τοῦ μεγάλου, τῶ μεγάλῳ, τὸ μέγα, ὃ
μέγα' — τῶ μεγάλῳ, τοῖν μεγάλοιν, ὃ μεγάλῳ'
— τὰ μεγάλα, τῶν μεγάλων, τοῖς μεγάλοις, τὰ
μεγάλα, ὃ μεγάλα.

6) Ἄρσ. Ὁ πολὺς, τοῦ πολλοῦ, τῶ πολλῶ, τὸν πολὺν, ὃ
πολύ' — τῶ πολλῶ, τοῖν πολλοῖν, ὃ πολλῶ' — οἱ
πολλοί, τῶν πολλῶν, τοῖς πολλοῖς, τοὺς πολλοὺς,
ὃ πολλοί.

Θηλ. Ἡ πολλή, τῆς πολλῆς, τῆ πολλῆ, τὴν πολλήν, ὃ
πολλή' — τὰ πολλὰ, τοῖν πολλαῖν, ὃ πολλὰ' —
αἱ πολλαί, τῶν πολλῶν, ταῖς πολλαίς, τὰς πολλὰς,
ὃ πολλαί.

Οὐδ. Τὸ πολὺ, τοῦ πολλοῦ, τῶ πολλῶ, τὸ πολὺ, ὃ πολὺ'
— τῶ πολλῶ, τοῖν πολλοῖν, ὃ πολλῶ' — τὰ πολ-
λά, τῶν πολλῶν, τοῖς πολλοῖς, τὰ πολλὰ, ὃ πολλὰ.

§. ΙΕ'.

Περὶ Ἰδιοκλίτων, Ἑλλειπῶν καὶ Ἀκλίτων ὀνομάτων.

29. Ποῖα ἄλλα συγκαταριθμῶνται μετὰ τῶν Ἀνομάτων;

Τὰ ἰδίως λεγόμενα Ἰδιόκλιτα, Ἑλλειπῆ καὶ Ἀκλιτα.

Α'. Ἰδιόκλιτα.

30. Ποῖα λέγονται Ἰδιόκλιτα;

Ἰδιόκλιτα λέγονται κυρίως ξενικά τινα κύρια ὀνόματα, ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταγενέστερα, τὰ ὅποια εἰς οὐδεμίαν τῶν
προσημειωθεισῶν ὑπάγονται κλίσειν ὡς, ὁ Θωμάς, -ᾶ, -ᾷ, -ᾶν, -ᾷ.

Οὕτω καὶ: Δουκᾶς, Ἰωνᾶς, Νουμᾶς κτλ.

Ὁ Μανασσῆς, -ῆ, -ῆ, -ῆν, -ῆ. — Ὁ Ἰησοῦς, -οῦ, -οῦ, -οῦν, -οῦ κτλ.

Β'. Ἑλλειπῆ.

31. Ποῖα λέγονται Ἑλλειπῆ;

Ἑλλειπῆ λέγονται ἅ. ἢ ὅσα κλίνονται εἰς ἓνα μόνον ἀριθμὸν,
ἐνικὸν ἢ πληθυντικὸν τοιαῦτα δὲ εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα ὡς,
ὁ Πλάτων, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ρώμη, ὁ Κηφισσός, ὁ Ὀλυμπος κτλ.
αἱ Ἀθῆναι, οἱ Δελφοί, τὰ Μέγαρα κτλ. Τὰ Ὀλύμπια, Πύθια
κτλ. καὶ τινὰ ἄλλα β'. ἢ ὅσα ἀπαντῶνται κατὰ δύο πτώσεις
ἢ καὶ κατὰ μίαν μόνον ὡς,

1) τὰ οὐδέτερα: ὄταρ, ἔπαρ, ὄφελος, δέμας κτλ. κατ'
ὀνομαστικὴν μόνον καὶ αἰτιατικὴν.

2) μάλη, μόνον κατὰ γενικὴν ἐν τῇ φράσει « ὑπὸ μάλης ».

3) νέωτα, μόνον κατ' αἰτιατικὴν ἐν τῇ φράσει « ἐς νέωτα ».

4) ὃ τῶν μόνον κατὰ κλητικὴν (*).

Γ'. Ἀκλιτα.

32. Ποῖα λέγονται Ἀκλιτα;

Ὅσα φυλάττουσιν ἀμετάβλητον τὴν λήγουσαν τῆς ὀνομα-

(*). Περὶ τούτων πλατύτερον ἴδε τὸ Τυπικόν, ἢ Α'. Τμῆμα τῆς πρῆς χεῖρας
τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων Γραμματικῆς.

ετικῆς εἰς πάσας τὰς πτώσεις· διακρίνονται δὲ τὰ γένη καὶ αἱ πτώσεις αὐτῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου. Τοιαῦτα δὲ εἶναι

1) Ἐσθλὰ τινὰ ὀνόματα· ὡς, ὁ Ἀδάμ, ἡ Ἐλισάβετ, τὸ Πάσχα κτλ. Τὰ τοῦ Ἀλφάβητου γράμματα ὡς τὸ ἄλφα, βῆτα κτλ.

2) Ἐκ τῶν γνησίων Ἑλληνικῶν τὰ Ἀριθμητικὰ ὀνόματα ἀπὸ τῶν πέντε μέχρι τῶν ἑκατὸν καὶ τὸ οὐσιαστικὸν χρεῶν, ὡς καὶ τὸ ἀόριστον δεῦτα.

§. 15'.

Περὶ τῶν Ἀριθμητικῶν Ἐπίθετων.

33. Εἰς πόσα διαίρεται τὰ Ἀριθμητικὰ ἐπίθετα;

Κυρίως εἰς δύο· Ἀπόλυτα καὶ Τακτικά.

Πῶς κλίνονται;

Τὰ Ἀπόλυτα Ἀριθμητικὰ κλίνονται μέχρι τοῦ τέσσαρα ἀλλὰ τὸ μὲν εἰς κλίνεται μόνον ἐνικῶς, τὸ δὲ δύο δυϊκ. καὶ πληθυντικῶς, τὰ δὲ λοιπὰ μόνον πληθυντικῶς· τὰ ἀπὸ τῶν πέντε δὲ μέχρι τῶν ἑκατὸν εἶναι ἄκλιτα ὡς, οἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τοὺς πέντε κτλ. Τὰ ἀπὸ τῶν διακοσίων δὲ καὶ ἐφεξῆς κλίνονται ὁμαλῶς, ὡς τριγενῆ ἐπίθετα, ἐν πληθυντ. ἀριθμῷ ὡς, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιοι, τὰ διακόσια κτλ.

Α'. Ἀπόλυτα Ἀριθμητικά.

1) Εἷς—Ἄρσ. εἷς, ἐνός, ἐνί, ἕνα. Ὁηλ. μία, μιᾶς, μιᾶ, μίαν.

Οὐδ. ἕν, ἐνός, ἐνί, ἕν.

2) Δύο—Δυϊκ. ὄν. καὶ αἰτ. δύο καὶ δύο, γεν. καὶ δοτ. δυοῖν

(καὶ δυεῖν Ἄττικ. ἐπὶ θηλυκ. μάλιξ). —

Πληθ. ὄν. δύο, γεν. δύο, δοτ. δυοῖ (ν), αἰτ.

δύο (ἐπὶ παντός γένους).

Σημ. γ'. Τοῦ δύο ἀπαντᾶται καὶ ἀκλίτως κατὰ πάσας τὰς πτώσεις.

3) Τρεῖς—Ἄρσεν. καὶ Ὁηλ. τρεῖς, τριῶν, τρισί(ν), τρεῖς.

Οὐδ. τρία, τριῶν, τρισί(ν), τρία.

4) Τέσσαρες—Ἄρσ. Ὁηλ. τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, (ν)

τέσσαρας. Οὐδ. τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι(ν), τέσσαρα.

34. Πῶς κλίνονται τὰ Τακτικά Ἀριθμητικά;

Ἐκ τῶν Ἀπολύτων Ἀριθμητικῶν παραγόμενα, κλίνονται τριγενῶς, ὡς τὰ τρικατάληκτα εἰς ος ἐπίθετα ὡς πρῶτος, πρώτη, πρῶτον· δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον· τρίτος, τρίτον· τέταρτος, τέταρον κτλ.

§. 16'.

Περὶ Ἀντωνυμίας.

35. Τί ἐστὶν Ἀντωνυμία;

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν ἀντὶ ὀνόματος λαμβανόμενον.

Πόσα παρίονται αὐτῇ;

Ἐν γένει εἶς, καθὼς καὶ εἰς τὸ ὄνομα· γένος, ἀριθμὸς, πτῶσις, κλίσις· εἶδος καὶ σχῆμα.

Πόσα εἶναι τὰ εἶδη τῶν Ἀντωνυμιῶν;

Κυρίως πέντε· Προσωπικαί, Κτητικαί, Δεικτικαί, Αναφορικαί καὶ Σύνθετοι.

Α'. Προσωπικαί.

36. Πόσα εἶναι αἱ Προσωπικαὶ Ἀντωνυμίαι;

Τρεῖς, ὅσα εἶναι καὶ τὰ πρόσωπα· ἐπειδὴ διακρίνουσι τὰ εἰς πᾶσαν ὁμιλίαν τρία ἀναγκαστικὰ πρόσωπα· τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον· ὅθεν καὶ λέγονται πρωτοπρόσωποι, δευτεροπρόσωποι καὶ τριτοπρόσωποι. Διὰ τοῦτο αὐτὰ καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν παραγόμενα Κτητικαὶ καὶ Σύνθετοι ἔχουσι παρεπόμενον καὶ πρόσωπον.

Πόσα γένους εἶναι;

Ὡς ἐκ τῆς ἰδίως αὐτῶν καταλήξεως δὲν διακρίνουσι γένη, πληθ. τῆς τριτοπροσώπου πληθ. ὀνομα. καὶ αἰτιατ. τοῦ οὐδετέρου, σχηματιζομένης μὲν δι' ἰδίως καταλήξεως, σπανίως ὅμως ἀπαντωμένης.

Εἰς πόσιν ἀνάγονται κλίσει;

Ὡς ἰδιωκλιταί, εἰς οὐδεμῖαν ἐκ τῶν προσημειωθεισῶν κλί-

σεων τῶν πτωτικῶν ἀνάγονται. Κλίνονται δὲ ἀνάθρως καὶ χωρὶς κλητικῆς, ὡς ἐφεξῆς:

1) Πρωτοπρόσωποι.

Ἐν. ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, καὶ κατ' ἀφαιρέσιν τοῦ ε, μου, μοί, μέ. δυϊκ. νῶϊ καὶ νῶ, νῶϊν καὶ νῶν' — πληθ. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

2) Δευτεροπρόσωποι.

Ἐν. σὺ, σοῦ, σοί, σέ' — δυϊκ. σφῶϊ καὶ σφῶ, σφῶϊν καὶ σφῶν' — πληθ. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

3) Τριτοπρόσωποι.

Ἐν. — οὗ, οἷ, ἐ' — δυϊκ. σφωῶς, σφωῖν' — πληθ. σφεῖς καὶ οὐδ. σφέα, σφῶν, σφίσι (ν), σφᾶς καὶ οὐδ. σφέα.

Σημ. γ'. Ἡ τριτοπρόσωπος εὐχρηστον ἑνικὴν ὀνομαστικὴν δὲν ἔχει.

Β'. Κτητικά.

37. Πόσαι εἶναι αἱ Κτητικά Ἀνωμαλίαι;

Ὀκτώ, παραγόμεναι ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ ἑνικοῦ, δυϊκοῦ καὶ πληθ. ἀριθ. τῶν Προσωπικῶν: ἐμός, σός, ἐός' γωττερος, σφωττερος' ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος.

Πῶς κλίνονται;

Ὡς τριγενῆ ἐπίθετα, αἱ μὲν ἀρσενικὰ καὶ οὐδέτερα ἐπὶ τὴν Γ'. τῶν ὀνομάτων κλίσιν, αἱ δὲ θηλυκὰ ἐπὶ τὴν Β'. ὡς, ἐμός, ἐμή, ἐμόν' σός, σή, σόν' ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον κτλ.

Γ'. Δεικτικά.

38. Πόσαι εἶναι αἱ Δεικτικά Ἀνωμαλίαι;

Τρεῖς: οὗτος, ἐκεῖνος καὶ ὅδε. Καὶ αἱ μὲν οὗτος καὶ ὅδε δεκνύουσι τὰ πλησίον ἢ παρόντα, ἡ δὲ ἐκεῖνος, τὰ μακρὰν ἢ ἀπόντα. Κλίνονται δὲ καὶ αὐταὶ τριγενῶς καὶ ἀνάθρως, χωρὶς κλητικῆς, ὡς ἐφεξῆς:

1) Ἄρσ. Οὗτος, τούτου, τούτῳ, τούτον' — τούτῳ, τούτῳιν' — οὔτοι, τούτων, τούτοις, τούτους.

Θηλ. Αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην' — ταύτα, ταύταιν' — αὐταί, τούτων, ταύταις, ταύτας.

Οὗδ. Τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο' — τούτῳ, τούτῳιν' — ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα.

2) Ἄρσ. Ἐκεῖνος, ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκείνον' — ἐκείνῳ, ἐκείνουιν' — ἐκείνοι, ἐκείνων, ἐκείνοις, ἐκείνους.

Θηλ. Ἐκείνη, ἐκείνης, ἐκείνῃ, ἐκείνην' — ἐκείνα, ἐκείναιν' — ἐκείναί, ἐκείνων, ἐκείναις, ἐκείνας.

Οὗδ. Ἐκεῖνο, ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκεῖνο' — ἐκείνῳ, ἐκείνουιν' — ἐκείνῳ, ἐκείνων, ἐκείνοις, ἐκείνα.

3) Ἄρσ. Ὅδε, τοῦδε, τῷδε, τόνδε' — τῷδε, τῶνδε' — οἷδε, τῶνδε, τοῖςδε, τούςδε.

Θηλ. Ἡδε, τῆςδε, τῇδε, τήνδε' — τάδε, ταῖνδε' — αἷδε, τῶνδε, ταῖςδε, τάςδε.

Οὗδ. Τόδε, τοῦδε, τῷδε, τόδε' — τῷδε, τῶνδε' — τάδε, τῶνδε, τοῖςδε, τὰςδε.

Σημ. δ'. Μόνον τοῦ ἄρσεν. καὶ θηλ. οὗτος, αὗτη, ἀπαντῶνται καὶ κλητικαί: οἶον' ὃ οὗτος, ὃ αὗτη, ἀντὶ τοῦ ὃ σὺ.

Δ'. Ἀραγορικά.

39. Πόσαι εἶναι αἱ Ἀραγορικά Ἀνωμαλίαι;

Δύο: αὐτός καὶ ὅς. Κλίνονται δὲ τριγενῶς, χωρὶς ἄρθρου καὶ κλητικῆς, ὡς ἐφεξῆς:

1) Ἄρσ. Αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν' — αὐτῷ, αὐτοῖν' — αὐτοί, αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐτούς.

Θηλ. Αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν' — αὐτῇ, αὐταῖν' — αὐταί, αὐτῶν, αὐταῖς, αὐτάς.

Οὗδ. Αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό' — αὐτῷ, αὐτοῖν' — αὐτῷ, αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐτά.

2) Ἄρσ. Ὁς, οὔ, ῶ, ὄν' — ὦ, οἶν' — οἷ, ὦν, οἷς, οὔς.

Θηλ. Ἡ, ῆς, ῆ, ῆν' — ἧ, αἶν' — χῆ, ὦν, αἷς, ἧς.

Οὗδ. Ὁ, οὔ, ῶ, ὄ' — ὦ, οἶν' — ἧ, ὦν, οἷς, ῆ.

40. Πῶς ἄλλως ἀπαντᾶται ἡ ὅς;

Ἠνωμένη ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ μετὰ τοῦ μορίου: περ' οἶον' ὅσπερ,

ἤπερ, ὄπερ ἢ μετὰ τοῦ ἀορίστου τίς καὶ τί. Κλίνονται δὲ ὡς ἐφεξῆς:

- 1) Ἄρσ. Ὄπερ, οὐπερ, ᾧπερ, ὄνπερ' — ὦπερ, οἶνπερ' — οἶπερ, ὄνπερ, οἷςπερ, οὐςπερ.
 Θηλ. Ἢπερ, ἦςπερ, ἦπερ, ἦνπερ' — ἄπερ, αἶνπερ' — αἶπερ, ὄνπερ, αἷςπερ, ἄςπερ.
 Οὐδ. Ὄπερ, οὐπερ, ᾧπερ, ὄπερ' — ὦπερ, οἶνπερ' — ἄπερ, ὄνπερ, οἷςπερ, ἄπερ.
 2) Ἄρσ. Ὄστις, οὐτινος καὶ ὄτου, ᾧτινι καὶ ὄτω, ὄντινα' — ὦτινε, οἶντινοιν' — αἷτινες, ὄντινων καὶ ὄτων, οἷςτισι(ν) καὶ ὄτοις, οὐςτινας.
 Θηλ. Ἢτις, ἦςτινος, ἦτινι, ἦντινα' — ἄτινε, αἶντινοιν' — αἶτινες, ὄντινων, αἷςτισι(ν), ἄτινας.
 Οὐδ. Ὄ,τι ἢ ὄτι, οὐτινος καὶ ὄτου, ᾧτινι καὶ ὄτω, ὄ,τι ἢ ὄτι' — ὦτινε, οἶντινοιν' — ἄτινα καὶ ἄττα, ὄντινων καὶ ὄτων, οἷςτισι(ν) καὶ ὄτοις, ἄτινα καὶ ἄττα.

Ε'. Σύνθετοι.

41. Πόσαι εἶναι αἱ Σύνθετοι Ἀντωνυμίαι;

Τρεῖς, κλινόμεναι κατὰ τὰς τρεῖς μόνον πληγίας πτώσεις ἰσοσυλλάβως τε καὶ ἀνάρθρωι, ὡς ἐφεξῆς:

Α'. Προσώπου.

- Ἄρσ. Ἐν. γεν. ἐμκυτοῦ, ἐμκυτῶ, ἐμκυτόν' — πλ. γεν. ἐκυτῶν, ἐκυτοῖς, ἐκυτοῦς, καὶ (διηρημ.) ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, ἡμᾶς αὐτούς.
 Θηλ. Ἐν. γεν. ἐμκυτῆς, ἐμκυτῆ, ἐμκυτήν' — πλ. γεν. ἐκυτῶν, ἐκυταῖς, ἐκυτάς, καὶ ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐταῖς, ἡμᾶς αὐτάς.
 Οὐδ. Ἐν. γεν. ἐμκυτοῦ, ἐμκυτῶ, ἐμκυτό' — πλ. γεν. ἐκυτῶν, ἐκυτοῖς, ἐκυτά, καὶ ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, ἡμᾶς αὐτά.

Β'. Προσώπου.

- Ἄρσ. Ἐν. σεκυτοῦ, σεκυτῶ, σεκυτόν, καὶ (χωρὶς τοῦ ε)

σεκυτοῦ, σεκυτῶ, σεκυτόν' — πλ. ἐκυτῶν, ἐκυτοῖς, ἐκυτοῦς, καὶ ὑμῶν αὐτῶν, ὑμῖν αὐτοῖς, ὑμᾶς αὐτούς.

Θηλ. Ἐν. σεκυτῆς, σεκυτῆ, σεκυτήν, καὶ σεκυτῆς, σεκυτῆ, σεκυτήν' — πλ. ἐκυτῶν, ἐκυταῖς, ἐκυτάς, καὶ ὑμῶν αὐτῶν, ὑμῖν αὐταῖς, ὑμᾶς αὐτάς.

Οὐδ. Ἐν. σεκυτοῦ, σεκυτῶ, σεκυτό, καὶ σεκυτοῦ, σεκυτῶ, σεκυτό' — πλ. ἐκυτῶν, ἐκυτοῖς, ἐκυτά, καὶ ὑμῶν αὐτῶν, ὑμῖν αὐτοῖς, ἡμᾶς αὐτά.

Γ'. προσώπου.

Ἄρσ. ἐκυτοῦ, ἐκυτῶ, ἐκυτόν, καὶ αὐτοῦ, αὐτῶ, αὐτόν' — ἐκυτῶν, ἐκυτοῖς, ἐκυτοῦς, καὶ αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐτούς, καὶ σφῶν αὐτῶν, σφῖσιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς.

Θηλ. ἐκυτῆς, ἐκυτῆ, ἐκυτήν, καὶ αὐτῆς, αὐτῆ, αὐτήν' — ἐκυτῶν, ἐκυταῖς, ἐκυτάς, καὶ αὐτῶν, αὐταῖς, αὐτάς, καὶ σφῶν αὐτῶν, σφῖσιν αὐταῖς, σφᾶς αὐτάς.

Οὐδ. ἐκυτοῦ, ἐκυτῶ, ἐκυτό, καὶ αὐτοῦ, αὐτῶ, αὐτό' — ἐκυτῶν, ἐκυτοῖς, ἐκυτά, καὶ αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐτά, καὶ σφῶν αὐτῶν, σφῖσιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτά.

§. III'.

Περὶ τῶν Ἀντωνυμικῶν ἐπιθέτων.

42. Ἰπὸ τὰς Ἀντωνυμίας ποῖα ἄλλα ὑπάρχοντα;

Τὰ ἐφεξῆς Ἀντωνυμικὰ ἐπιθέτα: *Α'. Ἐρωτηματικά. Β'. Ἀόριστα. Γ'. Συσχετικά. Δ'. Ἐπιμεριστικά. Ε'. Ἀποφατικά. ΣΤ'. Ἀλληλοπαθῆ. Ζ'. Συνδυαστικά.*

Α'. Ἐρωτηματικά.

43. Ποῖα λέγονται Ἐρωτηματικά;

Ὅσα ἐρώτησιν περὶ τινος προσώπου ἢ πράγματος ἐμφαίνουσιν. Εἶναι δὲ ταῦτα: τίς; ποῖος; πόσος; πηλίκος; πότερος; κτλ.

Πᾶς κλίνεται;

Ὡς τριγενῆ ἐπιθέτα, τὰ μὲν ἀρσενικά καὶ οὐδέτ. ἐπὶ τὴν

Γ'. κλίσειν, τὰ δὲ θηλυκὰ ἐπὶ τὴν Β'. οἶον ποῖος, ποία, ποῖον; πόσος, πόση, πόσον; πηλίκος, πηλική, πηλικόν; πότερος, ποτέρα, πότερον; κτλ. Τὸ δὲ διακτάληκτον τίς, τί; τὸ καὶ κυρίως ἐρωτηματικόν, ἐπὶ τὴν Ε'. τῶν περιπτοσυλλάβων, ὡς ἐφεξῆς:

Ἄρσεν. καὶ Θηλ. Τίς; τίνος; τίνι; τίνα; — τίνε; τίνων; — τίνες; τίνων; τίσι (ν); τίνας;

Οὐδ. — Τί; τίνος; τίνι; τί; — τίνε; τίνων; — τίνα; τίνων; τίσι (ν); τίνα;

Β'. Ἀόριστα.

44. Ποῖα λέγονται Ἀόριστα;

Ὅσα πρόσωπὸν τι ἢ πρᾶγμα δηλοῦσιν ἀόριστως. Εἶναι δὲ κυρίως τὰ ἐξῆς τρία: τίς, δεῖνα καὶ εἶνοι.

Πῶς κλίνονται;

Τὸ μὲν τίς, τί κλίνεται ἐπὶ τὴν Ε'. κλίσειν, ὡς καὶ τὸ ἐρωτηματικόν τὸ δὲ δεῖνα καὶ ἀκλίτως μὲν ἐνίστε ἀπαντᾷται ὡς, ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνα κτλ. οἶ, αἶ, τὰ δεῖνα κτλ. πολλὰς δὲ καὶ κλίνεται ἐπὶ παντός γένους καὶ ἀριθμοῦ, πλὴν τῆς πληθυντικῆς δοτικῆς ἐλλειπούσης, ἀλλὰ πάντοτε ἐνάρθρως: τὸ δὲ εἶνοι (= τινές) κλίνεται ἐλλειπῶς ἐν πληθυντ. μόνον ἀριθμῶ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν.

1) Ἄρσ. καὶ Θηλ. Τίς, τινός, τίνι, τινά — τινέ, τινῶν — τινές, τινῶν, τίσι (ν), τινάς.

Οὐδ. Τί, τινός, τίνι, τί — τινέ, τινῶν — τινά, τινῶν, τίσι (ν), τινά.

2) Ἄρσ. Θηλ. Οὐδ. ἐν. ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνας, τῶ, τῆ δεῖνι, τόν, τήν, τὸ δεῖνα.

Ἄρσ. καὶ Θηλ. πλ. οἶ, αἶ δεῖνες, τῶν δεῖνων, . . . τοὺς, τὰς δεῖνας.

3) Ἄρσ. Ἔνιοι, ἐνίων, ἐνίοις, ἐνίους. Θηλ. ἔνιοι, ἐνίων, ἐνίοις, ἐνίας. Οὐδ. ἔνιοι, ἐνίων, ἐνίοις, ἐνίας.

Γ'. Συσχετικά.

45. Ποῖα λέγονται Συσχετικά;

Ὅσα σχεῖσιν τινὰ πρὸς ἄλληλα δηλοῦσιν οἶον τόσος, ὅσος τοῖος, οἶος, τηλίκος, ἡλίκος.

Πῶς κλίνονται;

Τριγενῶς, τὰ μὲν ἄρσ. καὶ οὐδ. ἐπὶ τὴν Γ'. κλίσειν, τὰ δὲ θηλ. ἐπὶ τὴν Β'. ὡς, τόσος-η-ορ, ὅσος-η-ορ τοῖος-α-ορ, οἶος, οἶα, οἶον, τηλίκος-η-ορ, ἡλίκος-η-ορ.

Ποῖα ἐξ αὐτῶν ἐγρυσιν ἀνωμαλίαν τινά;

Τὰ θηλυκὰ καὶ οὐδέτερα τῶν ἐκ τοῦ τόσος, τοῖος καὶ τηλίκος παραχρησμένων: τοσοῦτος, τοιοῦτος καὶ τηλικούτος, κλιόμενα, κατὰ τὴν Δεστικὴν Ἀνωμαλίαν οὕτως, ὡς ἐφεξῆς:

Ἄρσ. Τοσοῦτος, τοσοῦτου, τοσοῦτω, τοσοῦτον' — τοσοῦτω, τοσοῦτοιν' — τοσοῦτοι, τοσοῦτων, τοσοῦτοις, τοσοῦτους.

Θηλ. Τοσαύτη, τοσαύτης, τοσαύτη, τοσαύτην' — τοσαύτα, τοσαύταιν' — τοσαῦται, τοσαύτων, τοσαύταις, τοσαύτας.

Οὐδ. Τοσοῦτο (ν), τοσοῦτου, τοσοῦτω, τοσοῦτο (ν)' — τοσοῦτω, τοσοῦτοιν' — τοσαῦτα, τοσαύτων, τοσοῦτοις, τοσαῦτα.

Ὅτω κλίνονται καὶ τὰ λοιπὰ δύο: τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο (ν): τοιοκούτος, τοιοκαύτη, τοιοκούτο (ν).

Ἐπιμεριστικά.

46. Ποῖα λέγονται Ἐπιμεριστικά;

Ὅσα μερισμὸν ὄλου τινός δηλοῦσιν. Εἶναι δὲ τέσσαρα: ἕτερος, ἐκάτερος, ἕκαστος, ἄλλος.

Πῶς κλίνονται;

Τριγενῶς καὶ τεῦτα καὶ ἄνω ἄρθρου ὡς, ἕτερος, ἕτερα, ἕτερον' ἐκάτερος, ἐκατέρα, ἐκάτερον' ἕκαστος, ἐκάστη, ἕκαστον' ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο. Μόνον τὸ ἕτερος καὶ ἄλλος ἐνίστε ἐκφέρονται καὶ ἐνάρθρως.

Ε'. Ἀποφατικά.

47. Ποῖα λέγονται Ἀποφατικά;

Ὅσα προκύπτουσιν ἐκ τῆς συνθέσεως τῶν ἀποφατικῶν μο-

ρίων οὐδὲ, *μηδέ*, οὐ καὶ *μη* μετὰ τοῦ ἀριθμητικοῦ *εἰς-μία-δ*, ἢ τοῦ ἀρίστου *εἰς-τε*, ἢ τοῦ ἐπιμεριστικοῦ *ἕτερος-α-οῦ*.

Πῶς κλίνονται;

Κατὰ τὰ ἐξ ὧν σύγκεινται ἀπλᾶ ὡς, οὐδέτερος-α-οῦ· *μηδέτερος-α-οῦ* κτλ. Τὸ οὐδεῖς καὶ *μηδεῖς* ἐκφέρεται κα πληθυντικῶς ἐν μόνῳ τῷ ἀρσενικῷ γένει.

1) Ἄρσ. Οὐδεῖς, οὐδενός, οὐδενί, οὐδένα·—οὐδένας, οὐδέων, οὐδέσι (ν), οὐδένας.

Θηλ. Οὐδεμία, οὐδεμιάς, οὐδεμιάξ, οὐδεμίων.

Οὐδ. Οὐδέν, οὐδενός, οὐδενί, οὐδένα. Οὕτω καὶ *μηδεῖς-μηδεμία*—*μηδέν*.

2) Ἄρσ. καὶ Θηλ. Οὔτις, οὔτινος, οὔτινι, οὔτινα·—οὔτινας, οὔτινων, οὔτισι (ν), οὔτινας.

Οὐδ. Οὔτι, οὔτινος, οὔτινι, οὔτι·—οὔτινα, οὔτινων, οὔτισι (ν), οὔτινα.

Κατὰ τοῦτο κλίνονται καὶ τὰ: *μήτις, μήτι*.

Γ'. Ἀλληλοπαθῆ.

43. Ποῖα λέγονται Ἀλληλοπαθῆ, καὶ πῶς κλίνονται;

Ἀλληλοπαθῆ λέγονται τὰ σημεῖοντα ἀλληλοπάθειαν·

Κλίνονται δὲ, ὡς ἑλληνική, *δύνα* καὶ πληθυντ. μόνον κατὰ

τὰς τρεῖς πληγίαις πτώσεσι, ὡς ἐφεξῆς:

Ἄρσ. *δύνα*. γ. δ. ἀλλήλων, εἰτ. ἀλλήλων· πλ. γ. ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλων.

Θηλ. — — ἀλλήλων, ἀλλήλων· — ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλων.

Οὐδ. — — ἀλλήλων, ἀλλήλων· — ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλων.

Ζ'. Συνδυαστικά.

48. Ποῖα λέγονται Συνδυαστικά;

Τὰ ἄμφω καὶ ἀμφότεροι, ὡς σημεῖοντα δύο ὁμοῦ.

Πῶς κλίνονται;

Τὸ μὲν ἄμφω κλίνεται ἐπὶ παντός γένους *δύνα*. μόνον:

Ἄρσ. Θηλ. Οὐδ. ὄν. καὶ αἰτιατ. ἄμφω, γ. καὶ δ. ἀμφοῖν.

Τὸ δὲ ἀμφότεροι, ταυτοσημειοντον ὄν τῷ ἄμφω, ἐξ οὗ παράγεται, κλίνεται τριγενῶς ἐν τῷ *δύνα* καὶ πληθυντικῷ ἀριθμῷ κυρίως· σπανίως δὲ ἀπαντάται καὶ κατ' ἐνῆκον ἀριθμῶν.

Ἄρσ. *δύνα*. ἀμφοτέρω, ἀμφοτέροι· πλ. ἀμφοτέροι, ἀμφοτέρων, ὅς, -οῦς.

Θηλ. — ἀμφοτέρα, ἀμφοτέρην· — ἀμφοτέροι, ἀμφοτέρων, -αίς, -αί.

Οὐδ. — ἀμφοτέρω, ἀμφοτέρι· — ἀμφοτέροι, ἀμφοτέρων, -αίς, -αί.

Σημ. θ'. Γενικῶς αἱ Ἀντωνυμίαι, ὡς καὶ τὰ Ἀντωνυμικά ἐπίθετα, στερῶνται κλιτικῆς καὶ ἄρθρων.

§. 10'.

Περὶ Ῥήματος.

80. Τί ἐστὶ Ῥῆμα;

Ῥῆμά ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἐνεργεῖαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδετέραν τινὰ κατάστασιν τοῦ ὑποκειμένου σημαῖον μετὰ χρόνον· οἶον· τύπτω, τύπτομαι, λούομαι, ζῶ, κείμεν.

Πόσα παρέπονται εἰς αὐτό;

Ὅσα: διάθεσις, ἐγκλίσις, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, συζυγία· εἶδος, καὶ σχῆμα.

Πόσα εἶναι αἱ διαθέσεις;

τέσσαρες: ἐνεργητικῆ· οἶον· τύπτω· παθητικῆ· οἶον· τύπτομαι· οὐδετέρα· οἶον· ζῶ· μέση· οἶον· λούομαι.

Πόσα εἶναι αἱ ἐγκλίσεις;

πέντε: ὀριστικῆ· οἶον· τύπτω· προστακτικῆ· οἶον· τύπτε· ἐντοτικῆ· οἶον· τύπτομαι· ὑποτακτικῆ· οἶον· ἔάν· τύπτω· ἀπαρέμφατος· οἶον· τύπτειν.

Πόσοι οἱ ἀριθμοί;

τρεῖς: ἐνικός· οἶον· τύπτω· δυϊκός· οἶον· τύπτετον· πληθυντικός· οἶον· τύπτομεν.

Πόσα τὰ πρόσωπα;

τρεῖς: πρῶτον· οἶον· τύπτω· δεύτερον· οἶον· τύπτει; τρίτον· οἶον· τύπτει.

Πόσοι οἱ χρόνοι;

ἔξ: ἐνεστώς· οἶον· τύπτω· παρατατικός· οἶον· ἔτυπτον· μέλλων· οἶον· τύψω· ἀόριστος· οἶον· ἔτυψα· παρακείμενος· οἶον· τέτυπα· ὑπερσυντελικός· οἶον· ἔτετύρειν.

Πόσα αἱ συζυγίαι;

τρεῖς: πρώτη, ἢ τῶν βαρυστόνων, δεύτερα, ἢ τῶν περιεπαμμένων ἢ συνηρημένων, καὶ τρίτη, ἢ τῶν εἰς μι.

Εἰς πόσους τύπους ὑπάγονται;

Εἰς ἐννέκ: δύο μὲν τῶν βαρυτόνων, τρεῖς δὲ τῶν περισπωμένων, καὶ τέσσαρας τῶν εἰς μι.

Τί δε λέγεται Συζυγία;

Ἡ δμοιότης τοῦ σχηματισμοῦ πολλῶν ῥημάτων, ὑπαγομένων εἰς τινὰ γενικὸν τύπον καταλήξεων, καθὼς ἐπὶ τῶν ὀνομάτων ὑπάρχει ἡ κλίσις.

Ποῖα λέγονται βαρύτονα (ῥήματα, ποῖα περισπώμενα, καὶ ποῖα εἰς μι;

Βαρύτονα μὲν λέγονται τὰ λήγοντα εἰς ω, καὶ ἐπὶ τῆς παραληγοῦσης τονίζόμενα· οἷον· τύπτω· περισπώμενα δὲ, τὰ ἐπὶ τῆς ληγοῦσης; περισπωμένην δεχόμενα καὶ συνακρούμενα· οἷον· ἀγαπῶ· εἰς μι δὲ, ὅσα λήγουσιν εἰς μι.

Πόσα εἶναι τὰ εἶδη;

Δύο: πρωτότυποι· οἷον· ἄρδω· παράγωγοι· οἷον· ἄρδευω.

Πόσα τὰ Σχήματα;

Ἰσούτως δύο: ἀπλοῦν· οἷον· φέρω· σύνθετον· οἷον· ἐπιφέρω.

Τί δε λέγεται Θέμα;

Τὸ ἐνικὸν ἄ. πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως· διότι αὐτὸ θεωρεῖται ὡς βᾶσις ὅλων τῶν μεταβολῶν τοῦ ῥήματος· ὅθεν καὶ λέγεται: θέμα τῶν βαρυτόνων, θέμα τῶν περισπωμένων, καὶ θέμα τῶν εἰς μι.

51. Πῶς δε διακρίνονται ἐν γένει τὰ ῥήματα;

Εἰς ὀμαλά καὶ ἀνώμαλα.

Ποῖα λέγονται ὀμαλά, καὶ ποῖα ἀνώμαλα;

Ὄμαλά μὲν, ὅσα φυλάττουσι τὸν αὐτὸν τύπον, σχηματιζόμενα ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέματος· οἷον· γράφω, ἐγραφον· γράψω, ἐγραψά· γέγραφα, ἐγεγράφη κτλ. ἀνώμαλα δὲ, ὅσα πικρετρέπονται τοῦ ἀρχικοῦ τύπου, ἐκ διαφόρων σχηματιζόμενα θεμάτων.

§. Κ'.

Περὶ Μετοχῆς.

52. Τί ἐστὶ Μετοχή;

Μετοχή ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, τῆς ιδιότητος τοῦ ὀνό-

ματος καὶ ῥήματος μετέχον. Ὅθεν ὡς ὄνομα μὲν, κλίνεται τριγενῶς, κατὰ τὰ ἐπίθετα οἷον· ὁ ἐπιμελούμενος μαθητής, ἢ ἐπιμελουμένη γυνή, τὸ ἐπιμελούμενον παιδίον· ὡς ῥήμα δὲ, δηλοῖ διάθεσιν τινὰ τοῦ ὑποκειμένου μετὰ χρόνου.

Πόσα παρίονται αὐτῇ;

Ἐννέκ: γένος, ἀριθμὸς, πτώσις, κλίσις· διάθεσις, χρόνος, συζυγία· εἶδος καὶ σχῆμα.

Πῶς κλίνονται;

Αἱ ἀρσενικαὶ καὶ οὐδέτεραι τῶν μὲν ἐνεργητικῶν Μετοχῶν ἐπὶ τὴν Ε'. κλίσιν, τῶν δὲ μέσων καὶ παθητικ. ἐπὶ τὴν Γ'. πλὴν τῶν παθητικ. Ἀορίστων περιττοσυλλάθως κλινομένων, πᾶσαι δὲ αἱ θηλυκαὶ ἐπὶ τὴν Β'.

§. ΚΑ'.

Περὶ τῶν Βαρυτόνων Ῥημάτων.

53. Ποῖα τῶν Βαρυτόνων Ῥημάτων ἀνάγονται εἰς τὸν Α'. καὶ ποῖα εἰς τὸν Β'. τύπον;

Τὰ πλεῖστα μὲν ἀνάγονται εἰς τὸν Α'. τύπον· ὅσα δὲ πρὸ τοῦ ληκτικοῦ ω ἔχουσι λ, μ, ν, ρ, ἀνάγονται εἰς τὸν Β'. τύπον, τῶν ὁποίων ὁ σχηματισμὸς ἐν μέρει διαφέρει ὡς, ψάλλω, ψαλῶ, ἐψαλλα· νέμω, νεμῶ, νενέμηκα· χρ. ω, κρινῶ, κέκρικα· σπεῖρω, σπερῶ, ἐσπαρκα.

54. Τύπος τῶν Βαρυτόνων Ῥημάτων.

Α'. ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ὀριστική.

Ἐνεστώς. Ἐνικ. Λύω, λύεις, λύει· — λύετον, λύετον· λύομεν, λύετε, λύουσι(ν).

Πικρατακτικός. Ἐλυον, ἔλυες, ἔλυε(ν)· — ἐλύετον, ἐλύετην· ἐλύομεν, ἐλύετε, ἐλυον.

Μέλλων. Λύσω, λύσεις, λύσει· — λύσετον, λύσετον· λύσομεν, λύσετε, λύσουσι(ν).

Ἀόριστος. Ἐλύσις, ἔλυσις, ἔλυσις(ν) — ἐλύσαστον, ἐλύσαστην ἐλύσασμεν, ἐλύσατε, ἔλυσατε

Παρρηκείμενος. Λέλυκα, λέλυκας, λέλυκα(ν) — λέλυκαστον, λέλυκαστην, λέλυκασμεν, λέλυκατε, λέλυκατε(ν).

ὑπερσυντελικός. Ἐλελύκειν, ἐλελύκεις, ἐλελύκει — ἐλελύκεισθον, ἐλελύκεισθην, ἐλελύκεισθμεν, ἐλελύκεισθε, ἐλελύκεισθησιν καὶ ἐλελύκεισσαν.

Προστακτική.

Ἔνεστ. — Λύε, λύετω — λύετον, λύετων — λύετε, λύετωσαν.

Ἄορ. — λύσον, λύσασθον — λύσατον, λύσατων — λύσατε, λύσατωσαν.

Παρρηκ. — Λέλυκα, λέλυκασθον — λέλυκαστον, λέλυκαστων — λέλυκατε, λέλυκαστησιν.

Σημ. γ'. Ἐπί τῆς ἀρχῆς ἢ Προστακτικῆ ἔχει μόνον Ἑ. καὶ γ'. πρῶτον.

Ἐγκλιτική.

Ἔν. καὶ Παρρηκ. Λύομαι, λύομαι, λύομαι — λύομαιτον, λύομαιτην, λύομαιμεν, λύομαιτε, λύομαιεν.

Μέλλων. Λύσσομαι, λύσσομαι, λύσσομαι — λύσσομαιτον, λύσσομαιτην, λύσσομαιμεν, λύσσομαιτε, λύσσομαιεν.

Ἀόριστος. Λύσασμαι, λύσασμαι, λύσασμαι — λύσασμαιτον, λύσασμαιτην, λύσασμαιμεν, λύσασμαιτε, λύσασμαιεν.

Μιθλ. Ἄορ. — λύσασθε, λύσασθε(ν) πλ. γ'. λύσασθεσιν.

Παρρηκ. καὶ Ἔν. Λέλυκαίμην, λέλυκαίμην, λέλυκαίμην — λέλυκαίμηντον, λέλυκαίμηντην, λέλυκαίμηνμεν, λέλυκαίμηντε, λέλυκαίμηνεν.

Σημ. δ'. Τοῦ Ἀόριστου ἄριστος τῆς Ἐγκλιτικῆς εἶναι εὐχρηστα μόνον τρεῖς πρόσωπα Ἑ. καὶ γ'. τοῦ ἔνεστος καὶ γ'. τῶν πληθυντικῶν.

ὑποτακτική.

Ἔνεστ. Ἐὶν λύοι, λύοις, λύοι — λύοιτον, λύοιτων, λύοιμεν, λύοιτε, λύοιεν(ν).

Ἄορ. Ἐὶν λύοιτο, λύοιτοίς, λύοιτοίς — λύοιτοτον, λύοιτοτων, λύοιτομεν, λύοιτοτε, λύοιτοεν(ν).

Παρρηκ. Ἐὶν λέλυκοι, λέλυκοίς, λέλυκοί — λέλυκοιτον, λέλυκοιτην, λέλυκοιμεν, λέλυκοιτε, λέλυκοιεν(ν).

Σημ. ε'. Ἡ Προστακτικὴ καὶ ὑποτακτικὴ δὲν ἔχει Μιθλωντας.

Ἀπαρτήματος.

Ἔν. καὶ Παρρηκ. Λύειν. Μέλ. λύσειν. Ἄορ. λύσει. Παρρηκ. καὶ ὑπερσ. λέλυκέναι.

Μετοχή.

Ἔν. καὶ Παρρηκ. Ἄρσ. Ὁ λύων, τοῦ λύοντος, ἠγλ. ἡ λύουσα, τῆς λύουσας, οὐδ. τὸ λύον, τοῦ λύοντος.

Μέλ. Ὁ λύσων, τοῦ λύσόντος, ἡ λύσουσα, τῆς λύσουσας, τὸ λύσων, τοῦ λύσόντος.

Ἄορ. Ὁ λύσας, τοῦ λύσαντος, ἡ λύσασα, τῆς λύσασας, τὸ λύσων, τοῦ λύσαντος.

Παρρηκ. καὶ Ἔν. Ὁ λέλυκός, τοῦ λέλυκόςτος, ἡ λέλυκυία, τῆς λέλυκυίας, τὸ λέλυκός, τοῦ λέλυκόςτος.

Σημ. ζ'. Ὁ ἔνεστ. καὶ Παρρηκ. καὶ ὁ Παρρηκ. καὶ ὑπερσυντ. εἶναι συνεισηγμένοι ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπον εἰς πάσαις ἀμεθῶν τὰς ἐγκλίσεις, ὡς καὶ εἰς τὴν Μετοχήν, πλὴν τῆς ὀριστικῆς.

Β'. ΜΕΣΑ.

Ὀριστική.

Ἔνεστ. Λύομαι, λύομαι, λύομαι — λύομαιτον, λύομαιτην, λύομαιμεν, λύομαιτε, λύομαιεν.

Παρρηκ. Ἐλυόμεην, ἐλυόμεν, ἐλυόμεν — ἐλυόμεντον, ἐλυόμεντην, ἐλυόμενμεν, ἐλυόμεντε, ἐλυόμενεν.

Μέλλ. Λύσομαι, λύσομαι, λύσομαι — λύσομαιτον, λύσομαιτην, λύσομαιμεν, λύσομαιτε, λύσομαιεν.

Ἄορ. Ἐλυόμην, ἐλυόμην, ἐλυόμην — ἐλυόμηντον, ἐλυόμηντην, ἐλυόμηνμεν, ἐλυόμηντε, ἐλυόμηνεν.

Προστακτική.

Ἔν. — λύε, λύετω — λύετον, λύετων — λύετε, λύετωσαν.

Ἄβρ. — Λύσι, λυσάσθω· — λύσασθον, λυσάσθων· — λύσασθε, λυσάσθωσαν.

Εὐκτική.

Ἐν. καὶ Περ. Λυσιμην, λύσις, λύσιτο· λυσιμέθον, λύσισθον, λυσισθην· λυσιμέθω, λύσισθε, λύσιντο.

Μέλλ. Λυσιμην, λύσις, λύσιτο· λυσιμέθον, λύσισθον, λυσισθην· λυσιμέθω, λύσισθε, λύσιντο.

Ἄβρ. Λυσιμην, λύσις, λύσιτο· λυσιμέθον, λύσισθον, λυσισθην· λυσιμέθω, λύσισθε, λύσιντο.

Ἰποτακτική.

Ἐν. Ἐν λύσιμι, λύσι, λύσιντι· λυσιμέθον, λύσισθον, λύσισθην· λυσιμέθω, λύσισθε, λύσιντω.

Ἄβρ. Ἐν λύσιμι, λύσι, λύσιντι· λυσιμέθον, λύσισθον, λύσισθην· λυσιμέθω, λύσισθε, λύσιντω.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Περ. Λύσιθι. Μέλλ. λύσιθι. Ἄβρ. λύσιθι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Περ. Ὁ λυόμενος, τοῦ λυομένου· ἡ λυομένη, τῆς λυομένης· τὸ λυόμενον, τοῦ λυομένου.

Μέλλ. Ὁ λυόμενος, ἡ λυομένη, τὸ λυόμενον.

Ἄβρ. Ὁ λυόμενος, ἡ λυομένη, τὸ λυόμενον.

Γ'. ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ὀριστική.

Ἐνεστ. Λύσιμι }
Περαι. Ἐλύομαι } κατὰ τὰ μέσα.

Μέλλ. Λυθήσομαι, λυθήσῃ, λυθήσεται· λυθήσομεθον, λυθήσεσθον, λυθήσεσθων· λυθήσομεθα, λυθήσεσθε, λυθήσονται.

Μετ' ὀλίγ. Μέλλ. Λελύσομαι, λελύσῃ, λελύσεται· λελυσόμεθον, λελύσεσθον, — εσθον· λελυσόμεθα, λελύσεσθε, λελύσονται.

Ἄβριστ. Ἐλύθη, ἐλύθης, ἐλύθη· — ἐλύθητον, ἐλυθήτην· ἐλύθημεν, ἐλύθητε, ἐλύθησαν.

Περαι. Ἀλύμι, λέλυσι, λέλυται· λελύμεθον, λέλυσθον, λέλυσθων· λελύμεθα, λέλυσθε, λέλυνται.

Ἰπερσυντ. Ἐλελύμην, ἐλέλυσο, ἐλέλυτο· ἐλελύμεθον, ἐλέλυσθον, ἐλελύσθην· ἐλελύμεθα, ἐλέλυσθε, ἐλέλυντο.

Προστακτική.

Ἐνεστ. — Λύσι κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Ἄβρ. — Λύθητι, λυθήτω· — λύθητον, λυθήτων· — λύθητε, λυθήτωσαν.

Περαι. — Λέλυσο, λελύσθω· — λέλυσθον, λελύσθων· — λέλυσθε, λελύσθωσαν.

Εὐκτική.

Ἐν. καὶ Περ. Λυσιμην, λύσις κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Μέλλ. Λυθησιμην, λυθήσις, λυθήσιτο· λυθησιμέθον, λυθησισθον, λυθησισθην· λυθησιμέθω, λυθησισθε, λυθησιντο.

Μετ' ὀλίγ. Μέλλ. Λελυσοίμην, λελύσοις, λελύσοιτο· λελυσοίμεθον, λελύσοίσθον, λελυσοίσθην· λελυσοίμεθα, λελύσοισθε, λελύσονται.

Ἄβρ. Λυθείην, λυθείης, λυθείη· — λυθείητον, λυθείητην· λυθείημεν, λυθείητε, (λυθείησαν) λυθείηεν.

Περαι. καὶ Ἰπ. Λελυμένος εἶην, εἶης, εἶη· λελυμένω-εἶητον, εἶητην· λελυμένοι εἶημεν, εἶητε, (εἶησαν) εἶεν.

Ἰποτακτική.

Ἐνεστ. Ἐν λύσιμι, λύσι κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Ἄβρ. Ἐν λυθῶ, λυθῆς, λυθῆ· — λυθῆτον, λυθῆτων· λυθῶμεν, λυθῆτε, λυθῶσι(ν).

Περαι. Λελυμένος ἐν ὦ, ῆς, ῆ· λελυμένω ἐν — ῆτον, ῆτον· λελυμένοι ἐν ὦμεν, ῆτε, ὦσι(ν).

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Περαι. Λύσθι. Μέλλ. λυθήσθι. Μετ' ὀλίγ. Μέλλ. λελύσθι. Ἄβρ. λυθῆναι. Περαι. καὶ Ἰπ. λελύσθαι.

Μετοχή.

- Ἐν κλί Περικτ. Ὁ λυόμενος, κτλ. κατὰ τὰ μέσα.
 ΜΕΛΛ. Ὁ λυομένης, ἡ λυομένη, τὸ λυο-
 σόμενον.
 Μετ' ἄλλ. ΜΕΛΛ. Ὁ λυομένης, ἡ λυομένη, τὸ λυο-
 σόμενον.
 Ἄφρ. Ὁ λυθείς, τὸ λυθέντος ἢ λυθείσα, τῆς
 λυθείσης; τὸ λυθὲν, τοῦ λυθέντος.
 Περικτ. κλι Ἰπ. Ὁ λυόμενος, ἡ λυομένη, τὸ λυόμενον.
 Ὅπως σχηματίζονται καὶ τὰς τίπτω, πείθω, λείπω, γράφω, λέγω κτλ.

§. ΚΒ'.

Περὶ τῶν Περισπωμένων Τημάτων.

83. Ποῖα ῥήματα λέγονται Περισπόμενα;

Ὅσα λήγουσιν εἰς ἄω, ἔω, κλι ὄω συνκρίονται δὲ ἐπὶ
 τοῦ ἔνεστι. κλι Περικτατικῶν ῥήτων πᾶσιν τῶν ἐγκλίσεων καὶ
 τῆς Μετοχῆς; ὅθεν κλι συνηρημένα καλοῦνται ὡς νικῶ-ᾶ,
 ποίω-ᾶ, χρυσῶ-ᾶ.

Πᾶς σχηματίζονται εἰς τοὺς τούτων χρόνους;

Ἀσυνκρίετος κατὰ τὰ Βυρῶτον. Καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
 μὲν τρέπουσι τὸ μὲν α καὶ ε εἰς η, τὸ δὲ ο εἰς ῶ ὡς ἄ. νι-
 κῶ, νικήτω, ἐνίκησιν κτλ. ῥ. ποιῶ, ποιήσω, ἐποίησα κτλ.
 γ. χρυσῶ, χρυσήσω, ἐχρυσήσω κτλ. ἐν ἐνῶσι δὲ μένουσιν
 ἄτρεπτα ὡς ὄρω, ὄρῶσω, τελέω, τελέσω ἄρω, ἄ-
 ρῶσω κτλ.

Πόσαι δευτέραι τούτων εἶναι;

Τρεῖς, ὅσαι κλι οἱ τῶν συνκρίσεων τρίτοι, κατὰ τὴν ἀλφά-
 βητικὴν τῶν χαρακτηριστῶν τάξιν: ἄ. μὲν τῶν εἰς ἄω-ᾶ, ῥ. δὲ
 τῶν εἰς ἔω-ᾶ, κλι γ. τῶν εἰς ὄω-ᾶ.

56. Α'. Τύπος, τῶν εἰς ἄω-ᾶ.

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ὁριστική.

ἔνεστι. Νικήω-νικήθ, νικήεις-νικήῃς, νικήει-νικήῃ — νικήστων-
 νικήστων, νικήστων-νικήστων, νικήστων-νικήστων, νικήστων-νικήστων,
 νικήστων-νικήστων (ν)

Περικτ. Ἐνίκηον-ἐνίκηον, ἐνίκηεις-ἐνίκηεις, ἐνίκηει-ἐνίκηει — ἐνι-
 κήστων-ἐνικήστων, ἐνικήστων-ἐνικήστων, ἐνικήστων-ἐνικήστων, ἐνι-
 κήστων-ἐνικήστων, ἐνικήστων-ἐνικήστων.

ΜΕΛΛ. Νικήτω. Ἄφρ. Ἐνίκητη. Περικτ. Ναλίκηται. Ἰπ. Ἐνε-
 νικήσει.

Προστατική.

ἔνεστι. — Νικήω-νικήω, νικήτω-νικήτω — νικήστων-νικήσ-
 των, νικήστων-νικήστων — νικήστω-ἔτε, νικήστων-ἄποστα.
 Ἄφρ. — Νικήστων. Περικτ. — Ναλίκηται.

Ἐδοκτική.

ἔνε κλι Πι. Νικήομαι-νικήομαι, νικήοις-νικήοις, νικήοι-νικήοι —
 νικήοιτων-νικήοιτων, νικήοιτων-νικήοιτων, νικήοιτων-νικήοιτων, νι-
 κήοιτων-νικήοιτων, νικήοιτων-νικήοιτων (*).

ΜΕΛΛ. Νικήσομαι Ἄφρ. Νικήσται. Αἰολικ. — Νικήσοις,
 νικήσοις (ν) πλ. γ. νικήσταιων. Περικτ. κλι Ἰπ. Νενικήομαι.
 Ἰπ. — Νενικήσομαι.

ἔνε. Ἐν νικήω-νικήθ, νικήεις-νικήῃς, νικήει-νικήῃ — νικήστων-
 νικήστων, νικήστων-νικήστων, νικήστων-νικήστων, νικήστων-νικήστων,
 νικήστων-νικήστων (ν).

Ἄφρ. Ἐν νικήτω. Περικτ. Ἐν νενικήτω.

(*) Καὶ Ἰπ. Νικήομαι, νικήοις, νικήοις — νικήοιτων, νικήοιτων, νικήοιτων,
 νικήοιτων, νικήοιτων, νικήοιτων.

Ἀπαρέμματος.

Ἐν. καὶ Παρ. Νικάειν-νικῆν. Μέλλ. νικήσειν. Ἄορ. νικήσασα.
 Παρ. καὶ Ὑπ. νενικήκεναι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ νικάων-νικῶν, τοῦ νικῶντος-νικῶντος· ἢ
 νικῶντα-νικῶσα, τῆς νικῶσης-νικώσης· τὸ νικῶν-νικῶν,
 τοῦ νικῶντος-νικῶντος. Μέλλ. Ὁ νικήσων. Ἄορ. Ὁ νικήσας-
 Παρ. καὶ Ὑπ. Ὁ νενικήκώς-ούξ, -ός.

Β΄ ΜΕΣΑ.

Ὅριστική.

Ἔνεστ. Νικάομι-νικῶμι, νικάη-νικῆ, νικάεται-νικάται·
 νικῶμεθον-ώμεθον, νικάεσθον-ἄσθον, νικάεσθον-ἄσθον· νικά-
 μεθα-νικώμεθα, νικάεσθε-ἄσθε, νικάονται-ῶνται.

Παρχατ. Ἐνικάομην-ἐνικῶμην, ἐνικάου-ἐνικῶ, ἐνικάετο ἐνι-
 κᾶτο· ἐνικάομεθον-ἐνικῶμεθον, ἐνικάεσθον-ἄσθον, ἐνικάεσθον-
 ἐνικάεσθον· ἐνικάομην-ἐνικῶμην, ἐνικάεσθον-ἄσθον, ἐνικάεσθον-
 ἐνικάεσθον· ἐνικάομεθα-ώμεθα, ἐνικάεσθε-ἄσθε, ἐνικάοντο-
 ῶντο.

Μέλλ. Νικήσομαι. Ἄοριστος. Ἐνικήσομην.

Προστακτική.

Ἔνεστ. — Νικάου-νικῶ, νικάεσθω-νικάσθω· — νικάεσθον-
 νικῶσθον, νικάεσθων-νικάσθων· — νικάεσθε-ἄσθε, νικάεσθωσαν-
 ἄσθωσαν.

Ἄορ. — Νίκησαι, νικήσασθω.

Εὐκτική.

Ἐν. καὶ Παρ. Νικαοίμην-νικῶμην, νικάοιο-νικῶο, νικάοιτο-
 νικῶτο· νικαοίμεθον-ώμεθον, νικάοισθον-ῶσθον, νικαοίσθον-
 ῶσθον· νικαοίμεθα-ώμεθα, νικάοισθε-ῶσθε, νικάοιντο-ῶντο.

Μέλλ. Νικήσοίμην. Ἄορ. Νικήσαίμην.

Ὑποτακτική.

Ἐν. Ἐάν

}	νικάομι-νικῶμι, νικάη-νικῆ, νικάεται-νικάται·
}	νικῶμεθον-ώμεθον, νικάεσθον-ἄσθον, νικάεσθον- ἄσθον· νικῶμεθα-ώμεθα, νικάεσθε-ἄσθε, νι- κάονται-ῶνται.

 Ἄορ. Ἐάν νικήσωμαι, νικήσῃ κτλ.

Ἀπαρέμματος.

Ἐν. καὶ Παρ. Νικάεσθαι-νικάσθαι. Μέλλ. νικήσῃσθαι. Ἄορ.
 νικήσασθαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ νικῶμενος-νικῶμενος, τοῦ νικαομένου-νι-
 κῶμένου· ἢ νικαομένη-νικῶμένη, τῆς νικαομένης-νικῶμένης·
 τὸ νικῶμενον-νικῶμενον, τοῦ νικαομένου-νικῶμένου.

Μέλλ. Ὁ νικησόμενος, ἢ νικησομένη, τὸ νικησόμενον.

Ἄορ. Ὁ νικησάμενος, ἢ νικησαμένη, τὸ νικησάμενον.

Γ΄ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ὅριστική.

Ἔνεστ. Νικάομι-νικῶμι } κατὰ τὰ μέσα.

Παρχατ. Ἐνικάομην-ἐνικῶμην }

Μέλλ. Νικήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. Νενικήσομαι.

Ἄορ. Ἐνικήθην. Παρχατ. Νενίκημι. Ὑπ. Ἐνενικήμην.

Προστακτική.

Ἔνεστ. — Νικάου-νικῶ κτλ. ὡς τὰ μέσα.

Ἄορ. — Νικήθητι. Παρχατ. Νενίκησο.

Εὐκτική.

Ἔνεστ. καὶ Παρ. Νικαοίμην-νικῶμην κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Μέλλ. Νικήσοίμην. Μετ' ὄλ. Μέλλ. Νενικήσοίμην.

Νενικήμην, νενικήο, νενικήτο· νενικήμεθον,

Παρχατ. καὶ Ὑπ. νενικήσθον, νενικήσθον·

νενικήμεθα, νενικήσθε, νενικήηντο.

Καὶ διὰ Μετ. Νενικημένος εἶναι, εἶπαι, εἶη κτλ.

Υποτακτική.

Ἐν. Ἐάν νικῶμαι-φάκι κτλ. ὡς τὰ μέσ. Ἄδρ. Ἐάν νικῆθῶ.

Παρ. καὶ Ἐάν νενικῶμαι, νενικῆ, νενικῆται· νενικόμεθον, νενικησθῶν, νενικησθῶν· νενικόμεθα, νενικησθε, νενικησθε.

καὶ διὰ Μετ. Νενικημένος ἔάν ᾧ, ᾗς, ᾗ κτλ.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παρ. Νικησθαι-νικησθαι. Μέλ. νικηθήσονται.

Μετ' ἄλλ. Μέλ. νενικησθῶναι. Ἄδρ. νικηθήσονται. Παρ. καὶ Ἰπ. νενικησθῶναι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ νικῶμενος-νικώμενος, τοῦ νικαμένου-ομένου ἢ νικαμένη-νικώμενη, τῆς νικαμένης-ομένης· τὸ νικῶμενον-νικώμενον, τοῦ νικαμένου-ομένου.

Μέλ. Ὁ νικητῆρος. Μετ' ἄλλης. Μέλ. Ὁ νενικητῆρος. Ἄδρ. Ὁ νικημένος. Παρ. καὶ Ἰπ. Ὁ νενικημένος κτλ.

57. Β'. Τύπος τῶν εἰς ἐώ-ᾧ.

Α'. ΕΝΕΡΓΗΓΙΚΑ.

Ὁριστική.

Ἐνεστ. Πιέω-πιῶ, πιέεις-πιείεις, πιέει-ποιεῖ — πιέεσθαι-πιείσθαι, πιέεσθαι-πιείσθαι· πιέουμαι-ποιεῖσθαι, πιέεσθε-ποιεῖσθε, πιέουσι-ποιεῖσσι (γ).

Παρκ. Ἐπιέω-ἐπιείω, ἐπιείεις-ἐπιείεις, ἐπιείει-ἐπιείει — ἐπιείεσθαι-ἐπιείεσθαι, ἐπιείεσθαι-ἐπιείεσθαι· ἐπιείουμαι-ἐπιείουμαι, ἐπιείεσθε-ἐπιείεσθε, ἐπιείουσι-ἐπιείουσι.

Μέλλ. Πιθήσω. Ἄδρ. Ἐπιείσθαι. Παρ. Πιπέωμαι. Ἰπ. Ἐπιείωμαι.

Προστακτική.

Ἐν. — Πιέω-πιέω, πιέετω-πιείετω — πιέεσθαι-πιείεσθαι, πιέεσθαι-πιείεσθαι — πιέεσθε-πιείεσθε, πιέεσθεσθαι-πιείεσθεσθαι.

Ἄδρ. — Πιθήτω. — Παρ. Πιπέω.

Ἐπιτακτική.

Ἐν. καὶ Παρ. Πιέωμαι-πιείωμαι, πιέουσι-πιείουσι, πιέει-ποιεῖ — πιείεσθαι-ποιείεσθαι, πιείεσθαι-ποιείεσθαι· πιέουμαι-ποιεῖσθαι, πιείεσθε-ποιείεσθε, πιείεσθαι-ποιείεσθαι (*).

Μέλλ. Πιθήτωμαι. Ἄδρ. Πιθήστωμαι. Αἰολ. — Πιθήσασθαι, ποιήσασθαι (γ)· γ' πληθ. ποιήσασθαι.

Παρ. καὶ Ἰπ. Πιπέωμαι.

Υποτακτική.

Ἐνεστ. Ἐάν πιέω-πιῶ, πιέεις-πιείεις, πιείει-ποιεῖ — ποιείεσθαι-ποιείεσθαι, ποιείεσθαι-ποιείεσθαι· ποιέωμαι-ποιεῖσθαι, ποιείεσθε-ποιείεσθε, ποιείεσθαι-ποιείεσθαι (γ).

Ἄδρ. Ἐάν πιθήσω. Παρκ. Ἐάν πιπέωμαι.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παρκ. Πιέωμαι-πιείωμαι. Μέλλ. ποιήσασθαι. Ἄδρ. ποιήσασθαι. Παρ. καὶ Ἰπ. πιπέωμαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρκ. Ὁ πιέων-πιῶν, τοῦ πιέοντος-ποιεῖντος ἢ πιέοντος-ποιεῖντος, τῆς πιεούσης-ποιεῖσσης· τὸ πιέον-ποιεῖν, τοῦ πιέοντος-ποιεῖντος.

Μέλλ. Ὁ πιθήσων. Ἄδρ. Ὁ ποιήσας. Παρ. καὶ Ἰπ. Ὁ πιπέωμως.

Β'. ΜΕΣΑ.

Ὁριστική.

Ἐνεστ. Πιέωμαι-πιείωμαι, πιέει-ποιεῖ, πιείεσθαι-ποιείεσθαι.

(*) Καὶ Ἄσκη. Πιπέωμαι, πιείωμαι, πιείωμαι — πιείεσθαι, ποιείεσθαι· ποιείεσθαι, ποιείεσθαι (ποιείεσθαι) ποιείεσθαι.

58. Τύπος τῶν εἰς ὦ-ὠ.

Α. ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ὄρειτικῆ.

Ἔνεστ. Ἐν. καὶ Περ. Χρυσάω-χρυσῶ, χρυσάεις-χρυσῆς, χρυσάει-
χρυσῆι — χρυσάειον-χρυσῶτον, χρυσάειον-ὄντων χρυσάειον-
οἶμαι, χρυσάειτε-οἶτε, χρυσάεισι-οἶσι (v).

Περ. καὶ Περ. Ἐχρυσάων-ἐχρυσῶν, ἐχρυσάεις-ἐχρυσῆς, ἐχρυσάει-
σε-ον — ἐχρυσάειον-ἐχρυσῶτον, ἐχρυσάειον-οἶσαν ἐχρυσάειον-
οἶμαι, ἐχρυσάειτε-οἶτε, ἐχρυσάεισι-ον.

Μελ. Χρυσάω. Ἄδρ. Ἐχρυσάωσκ. Περ. Καχρυσάωσκ.

Ἰπερ. Ἐκαχρυσάωσκ.

Προσακτικῆ.

Ἔνεστ. — Χρυσάω-χρυσῶ, χρυσάει-χρυσῆι — χρυσάειον-
χρυσῶτον, χρυσάειον-χρυσῶτων — χρυσάειτε-χρυσάει-
οἶτε, χρυσάεισθε-οἶσθε, χρυσάεισιν-οἶσιν.

Ἄδρ. — Χρυσάωσκ. Περ. καὶ Περ. Καχρυσάωσκ.

Εὐκτικῆ.

Ἔν. καὶ Περ. Χρυσάωμι-χρυσῶμι, χρυσάεις-χρυσῆς, χρυσάει-
οἶ-οἶ — χρυσάειον-χρυσῶτον, χρυσάειον-χρυσῶτων χρυσάειον-
οἶμαι, χρυσάειτε-οἶτε, χρυσάεισιν-οἶσιν (v).

Μελ. Χρυσάωμι. Ἄδρ. Χρυσάωσκ. Διδλ. — Χρυσάωσκεις,
χρυσάωσκεις (v) πλ. γ' χρυσάωσκων.

Περ. καὶ Ἰπ. Καχρυσάωμι, -οἶς, -οἶ.

Ἰποτακτικῆ.

Ἔνεστ. Ἐν. καὶ Περ. χρυσάω-χρυσῶ, χρυσάεις-χρυσῆς, χρυσῆι-χρυσῆι
— χρυσάειον-χρυσῶτον, χρυσάειον-ὄντων χρυσάειον-
οἶμαι, χρυσάειτε-χρυσάειτε, χρυσάεισι-χρυσάεισι (v).

Ἄδρ. Ἐν. χρυσάω. Περ. Ἐν. καχρυσάωσκ.

(*) Καὶ Ἄστ. χρυσάωμι, -ων, -ω — χρυσάειον, -όντων χρυσάειον, -οἶμαι, -οἶται, (χρυσάειον) χρυσάειν.

Ἀπαρέμφατος.

Ἔν. καὶ Περ. Χρυσάω-χρυσῶν. Μελ. χρυσάωσκων.
Ἄδρ. χρυσάωσκ. Περ. καὶ Ἰπερ. καχρυσάωσκων.

Μετοχή.

Ἔν. καὶ Περ. Ὁ χρυσάων-χρυσῶν, τῶ χρυσάοντων-χρυσῶντων-
τος ἢ χρυσάοντα-χρυσῶσθε, τῆς χρυσάουσας-χρυσῶσθε, τὸ
χρυσάων-χρυσῶν, τῶ χρυσάοντος-χρυσῶντος.

Μελ. Ὁ χρυσάωσκ. Ἄδρ. Ὁ χρυσάωσκ.

Περ. καὶ Ἰπ. Ὁ καχρυσάωσκ.

Β. ΜΕΣΑ.

Ὄρειτικῆ.

Ἔνεστ. Χρυσάωμι-οἶμαι, χρυσῆι-οἶ, χρυσάει-οἶ-
οἶ — χρυσάειον-οἶμαι, χρυσάειον-οἶσθαι, χρυσάειον-οἶ-
οἶσθαι χρυσάειον-οἶμαι, χρυσάειτε-οἶσθε, χρυσάεισιν-οἶσθαι
χρυσάεισθαι.

Περ. καὶ Περ. Ἐχρυσάωμι-οἶμαι, ἐχρυσάωμι-οἶ, ἐχρυσάει-οἶ-
οἶ — ἐχρυσάειον-οἶμαι, ἐχρυσάειον-οἶσθαι, ἐχρυσάειον-οἶ-
οἶσθαι ἐχρυσάειον-οἶμαι, ἐχρυσάειτε-οἶσθε, ἐχρυσάεισιν-οἶσθαι
ἐχρυσάεισθαι.

Μελ. Χρυσάωσκ. Ἄδρ. Ἐχρυσάωσκων.

Προσακτικῆ.

Ἔνεστ. — Χρυσάω-οἶ, χρυσάει-οἶσθαι — χρυσάει-
οἶσθαι, χρυσάειον-οἶσθαι — χρυσάειτε-οἶσθε, χρυσάει-
οἶσθαι-οἶσθαι. Ἄδρ. — Χρυσάωσκ. X

Εὐκτικῆ.

Ἔν. καὶ Περ. Χρυσάωμι-οἶμαι, χρυσάει-οἶ, χρυσάει-οἶ-
οἶ — χρυσάειον-οἶμαι, χρυσάειον-οἶσθαι, χρυσάειον-οἶ-
οἶσθαι χρυσάειον-οἶμαι, χρυσάειτε-οἶσθε, χρυσάεισιν-οἶσθαι
οἶσθαι. Μελ. Χρυσάωσκων. Ἄδρ. Χρυσάωσκων.

Ἵποτακτική.

Ἐν. Ἐάν χρυσώμαι-ῶμαι, χρυσή-σῆ, χρυσήται-ῶται
 χρυσομέθων-ῶμεθον, χρυσήσθων-ῶσθον, χρυσήσθων-ῶσθων.
 χρυσομέθω-ῶμεθω, χρυσήσθε-ῶσθε, χρυσῶνται-ῶνται.

Ἄδρ. Ἐάν χρυσώσωμαι.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παρ. Χρυσόεσθαι-οὔσθαι. Μέλ. χρυσώσεσθαι.

Ἄδρ. Χρυσώσεσθαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ χρυσοόμενος-οόμενος, τοῦ χρυσοόμενου-οόμενου ἢ χρυσοομένη-οομένη, τῆς χρυσοομένης-οομένης· τὸ χρυσοόμενον-οόμενον, τοῦ χρυσοομένου-οομένου.

Μέλ. Ὁ χρυσοώμενος. Ἄδρ. Ὁ χρυσοώμενος.

Γ'. ΠΑΣΗΤ ΚΑ.

Ὀριστική.

Ἐνεστ. Χρυσόμικι-οῦμικι } κτλ. κατὰ τὰ μέσα.
 Παρ.χ.τ. Ἐχρυσόμην-οῦμην }

Μέλ. Χρυσωθήτωμικι. Μετ' ὄλ. Μέλ. Κεχρυσώσομαι·

Ἄδρ. Ἐχρυσώθην. Π. Κεχρύσωμικι. Ἵ. Ἐκεχρυσώμην.

Προστακτική.

Ἐνεστ. —Χρυσούου κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Ἄδρ. —Χρυσώθητι. Παρ.χ. —Κεχρύσωτω.

Εὐκτική.

Ἐν. καὶ Παρ. Χρυσοοίμην-χρυσοίμην κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Μέλ. Χρυσωθησοίμην. Μετ' ὄλ. Μέλ. Κεχρυσωσοίμην.

Ἄδρ. Χρυσωθείην.

Παρ. καὶ Ἵπ. Κεχρυσώμην, κεχρυσῶ, κεχρυσῶτο. κεχρυσώμεθον, κεχρυσῶσθον, κεχρυσώσθην. κεχρυσώμεθα, κεχρυσώσθε, κεχρυσῶντο.

Καὶ διὰ Μετ. Κεχρυσωμένος εἶην, εἶης κτλ.

Ἵποτακτική.

Ἐνεστ. Ἐάν χρυσώμικι-ῶμικι κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Ἄδρ. Ἐάν χρυσωθῶ.

Παρ.χ. Ἐάν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῶ, κεχρυσῶται· κεχρυσώμεθον, κεχρυσῶσθον, κεχρυσῶσθον· κεχρυσώμεθα, κεχρυσώσθε, κεχρυσῶνται.

Καὶ διὰ Μετ. Κεχρυσωμένος εἶν ῶ, ἦς κτλ.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παρ. Χρυσόεσθαι-οὔσθαι. Μέλ. χρυσωθήσεσθαι.

Μετ' ὄλ. Μέλ. κεχρυσώσεσθαι. Ἄδρ. χρυσωθῆναι.

Παρ. καὶ Ἵπ. κεχρυσῶσθαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ χρυσοόμενος-οόμενος κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Μέλ. Ὁ χρυσωθησόμενος. Μετ' ὄλ. Μ. Ὁ κεχρυσωόμενος.

Ἄδρ. Ὁ χρυσωθείς. Παρ. καὶ Ἵπ. Ὁ κεχρυσωόμενος κτλ.

§. ΚΓ'.

Περὶ τῶν εἰς μι Ῥημάτων.

59. Ποῖα Ῥήματα ἀποτελοῦσι τὴν συζυγίαν τῶν εἰς μι;

Ὀλίγα τινὰ Ῥήματα, τῶν ὁποίων τὸ ἐνικὸν ἄ. πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ Ἐνεστῶτος τῆς Ὀριστικῆς ἐγκλίσεως λήγει εἰς μί οἶον ἴστημι, τίθημι, δίδωμι, ζεύγνυμι.

Πῶθεν παράγονται;

Παράγονται ἀπὸ τὰ εἰς ἄω, ἔω, ὄω Περισπώμενα καὶ ἀπὸ τὰ εἰς ὑω Βαρύτονα, τρεῖς μὲν μόνον χρόνους ἔχοντα ἰδίους: ἐνεστῶτα, παρατατικὸν καὶ ῥ'. ἄριστον, τοὺς δὲ λοιποὺς σχηματίζοντα ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων θεμάτων· οἶον· (στάω-ἴστώ) ἴστημι· (θέω-τίθέω) τίθημι· (δῶω-διδῶω) δίδωμι· (ζεύγνυω) ζεύγνυμι. Ὅθεν καὶ τέσσαρας ἔχουσι τύπους.

Σημ. ἰδ'. Κυρίως τὰ ἄνωμαλα Ῥήματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀρχοῦν ἀπὸ τῶν εἰς μι.

60. Α'. Τύπος ἐκ τῶν εἰς ἄω εἰς μι.

Α'. ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ὀριστική.

Ἔνεστ. Ἰστημι, ἰσθῆς, ἰσθῆσι(ν) — ἰστατον, ἰστατον ἰσταμεν, ἰστατε, ἰσθῆσι(ν).

Παρατ. Ἰστην, ἰσθῆς, ἰσθῆ — ἰστατον, ἰσθῆτην ἰσταμεν, ἰστατε, ἰστασαν.

Μέλ. Στήσω. Ἄορ. ἀ. Ἔστησα.

Ἄορ. β'. Ἔστην, ἔσθῆς, ἔσθῆ — ἔσθητον, ἔσθητην ἔστημεν, ἔσθητε, ἔσθησαν.

Παρατ. Ἐσθηκα καὶ ἔσθακα. Ὑπερσ. Ἐσθήκειν ἢ εἰσθήκειν καὶ ἔσθᾶκειν.

Προστακτική.

Ἔνεστ. — Ἰσταθι καὶ ἰσθη, ἰσθᾶτω — ἰστατον, ἰσθᾶτων — ἰστατε, ἰσθᾶτωσαν. Ἄορ. ἀ. — Στήσον.

Ἄορ. β'. — Στήθη(ν), στήτω — στήτον, στήτων — στήτε, στήτωσαν. Παρατ. — Ἔσθηκα.

Εὐκτική.

Ἔν. καὶ Παρατ. Ἰσταίην, ἰσταίης, ἰσταίῃ — ἰσταίητον, ἰσταίητην ἰσταίημεν, ἰσταίητε, (ἰσταίησαν) ἰσταίην.

Μέλ. Στήσοιμι. Ἄορ. ἀ. Στήσοιμι.

Λιολ. — Στήσειας, στήσειε(ν) πληθ. γ'. στήσειαν.

Ἄορ. β'. Σταίην, σταίης, σταίῃ — σταίητον, σταίητην σταίημεν, σταίητε, (σταίησαν) σταίην.

Παρ. καὶ Ὑπ. Ἐσθήκοιμι, -οις, -οι.

Ὑποτακτική.

Ἔνεστ. Ἐάν ἰσθῶ, ἰσθῆς, ἰσθῆ — ἰσθῆτον, ἰσθῆτον ἰσθῶμεν, ἰσθῆτε, ἰσθῶσι(ν). Ἄορ. ἀ. Ἐάν στήσω.

(*) Ἐν συνθέσει συγκρίπεται εἰς στα, κατ' ἀποκοπὴν τῆς συλλαβῆς θι καὶ τρεπῆ τοῦ η εἰς α μακρὸν εἶον ἀνάστα, ἀπίστα.

Ἄορ. β'. Ἐάν στῶ, σθῆς, σθῆ — σθῆτον, σθῆτον ὀσθῶμεν, σθῆτε, σθῶσι(ν). Παρατ. Ἐάν ἐσθήκω.

Ἀπαρέμφατος.

Ἔν. καὶ Παρατ. Ἰσθάναι. Μέλ. σθήσειν. Ἄορ. ἀ. σθῆσαι.

Ἄορ. β'. σθῆναι. Παρατ. καὶ Ὑπερσ. ἐσθηκέαι.

Μετοχή.

Ἔν. καὶ Παρατ. Ὁ ἰσθᾶς, τοῦ ἰσθᾶντος ἢ ἰσθᾶσα, τῆς ἰσθᾶσης ἢ τὸ ἰσθᾶν, τοῦ ἰσθᾶντος. Μέλ. Ὁ σθήσων. Ἄ. ἀ. Ὁ σθήσας.

Ἄορ. β'. Ὁ σθᾶς, ἡ σθᾶσα, τὸ σθᾶν.

Παρ. καὶ Ὑπ. Ὁ ἐσθηκῶς, ἡ ἐσθηκυῖα, τὸ ἐσθηκῶς.

Β'. ΜΕΣΑ.

Ὀριστική.

Ἔνεστ. Ἰσταμαι, ἰστασαι καὶ ἰσθα, ἰσταται ἰσθᾶμεθον, ἰσθᾶσθον, ἰσθᾶσθον ἰσθᾶμεθα, ἰσθᾶσθε, ἰσθᾶνται.

Παρατ. Ἰσθᾶμην, ἰσθᾶσο καὶ ἰστω, ἰσθᾶτο ἰσθᾶμεθον, ἰσθᾶσθον, ἰσθᾶσθην ἰσθᾶμεθα, ἰσθᾶσθε, ἰσθᾶντο.

Μέλ. Σθῆσομαι. Ἄορ. ἀ. Ἐσθησάμην.

Προστακτική.

Ἔνεστ. — Ἰσθᾶσο καὶ ἰστω, ἰσθᾶσθω — ἰσθᾶσθον, ἰσθᾶσθων — ἰσθᾶσθε, ἰσθᾶσθωσαν. Ἄ. ἀ. — Σθῆσαι, σθησάσθω.

Εὐκτική.

Ἔν. καὶ Παρατ. Ἰσθᾶίμην, ἰσθᾶιο, ἰσθᾶίτο ἰσθᾶίμεθον, ἰσθᾶίσθον, ἰσθᾶίσθην ἰσθᾶίμεθα, ἰσθᾶίσθε, ἰσθᾶίντο.

Μέλ. Σθησοίμην. Ἄορ. ἀ. Σθησαίμην.

Ὑποτακτική.

Ἔνεστ. Ἐάν ἰσθῶμαι, ἰσθῆ, ἰσθῆται ἰσθῶμεθον, ἰσθῆσθον, ἰσθῆσθον ἰσθῶμεθα, ἰσθῆσθε, ἰσθῶνται. Ἄ. ἀ. Ἐάν σθῆσομαι.

Ἀπαρέμφατος.

Ἔν. καὶ Παρατ. Ἰσθᾶσθαι. Μέλ. σθήσεσθαι. Ἄ. ἀ. σθῆσεσθαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ ἰστάμενος, τοῦ ἰσταμένου ἢ ἰσταμένης, πῆς ἰσταμένης· τὸ ἰστάμενον, τοῦ ἰσταμένου.

Μέλ. Ὁ στησόμενος. Ἄορ. ἄ. Ὁ στησάμενος.

Γ'. ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ὀριστική.

Ἔνεστ. Ἰσταμαι } κατὰ τὰ μέσα.
Παράτ. Ἰστάμην }

Μέλ. Σταθήσομαι. Ἄορ. Ἐστάθην.

Παράτ. Ἐσταμαι, ἔστασαι, ἔσταται κτλ.

Ἵπερσ. Ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο κτλ.

Προστακτική.

Ἔνεστ. — Ἰστασο κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Ἄορ. — Στάθητι. Παράτ. — Ἐστασο, ἐστάσθω.

Εὐκτική.

Ἐν. καὶ Παρ. Ἰσταίμην κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Μέλ. Σταθησοίμην. Ἄορ. Σταθείην.

Παρ. καὶ Ἵπ. Ἐσταίμην, ἔσταίω, ἔσταίτω· ἔσταίμεθον, ἔσταίσθον, ἔσταίσθην· ἔσταίμεθα, ἔσταίσθε, ἔσταίντο.

Καὶ διὰ Μετ. Ἐσταμένως εἶην, εἶης κτλ.

Ἵποτακτική.

Ἔνεστ. Ἐάν ἰστώμαι κτλ. κατὰ τὰ μέσα. Ἄ. Ἐάν σταθῶ.

Παράτ. Ἐάν ἐστώμαι, ἐσθῆ, ἐσθῆται· ἐστώμεθον, ἐσθῆσθον, ἐσθῆσθην· ἐστώμεθα, ἐσθῆσθε, ἐσθῶνται.

Καὶ διὰ Μετ. Ἐσταμένως ἐάν ᾧ, ἦς κτλ.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παρ. Ἰστασθαι. Μέλ. σταθήσεσθαι. Ἄορ. σταθῆναι.

Παρ. καὶ Ἵπ. ἐστάσθαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ ἰστάμενος κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Μέλ. Ὁ σταθησόμενος. Ἄορ. Ὁ σταθῆς.

Παρ. καὶ Ἵπ. Ὁ ἐσταμένος, ἡ ἐσταμένη, τὸ ἐσταμένον.

61. Β'. Τύπος ἐκ τῶν εἰς ἑωεῖς μι.

Α'. ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ὀριστική.

Ἔνεστ. Τίθημι, τίθης, τίθῃσι (ν)· — τίθετον, τίθετον· τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι καὶ τιθέασι (ν).

Παράτ. Ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθῃ· — ἐτίθετον, ἐπιθέτην· ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

Μέλ. Θήσω. Ἄορ. ἄ. Ἐθήκα, ἔθηκας, ἔθηκε (ν)· πλ. γ'· ἔθηκαν.

Ἄορ. β'. (Ἐθην, ἔθης, ἔθη)· — ἔθετον, ἐθέτην· ἔθεμεν, ἔθετε, (ἔθεσαν).

Παράτ. Τέθεικα. Ἵπερσ. Ἐτεθείκειν.

Σημ. ἰδ. Τοῦ μὲν ἄ. Ἀορίστου τοῦ Β' καὶ Γ' τύπου τῶν εἰς μι εὐχρηστα εἶναι μόνον ἐν τῇ Ὀριστικῇ ἐγκλίσει· τὰ τρία εἰνὴ πρόσωπα καὶ τὸ γ' πληθυντ. τοῦ δὲ Ἄορ. β' τὰ δοῦκα καὶ πληθυντικά· ἀντὶ δὲ τῶν εἰνῶν αὐτοῦ λαμβάνονται τὰ εἰν. τοῦ ἄ. Ἀορίστου.

Προστακτική.

Ἔνεστ. — (τίθετι) τίθει, τιθέτω· — τίθετον, τιθέτων· — τίθετε, τιθέτωσαν.

Ἄορ. β'. — (θέτι) θές, θέτω· — θέτον, θέτων· — θέτε, θέτωσαν. Παράτ. Τέθεικε.

Εὐκτική.

Ἐν. καὶ Παρ. Τιθείην, τιθείης, τιθείῃ· — τιθείητον, τιθείητην· τιθείημεν, τιθείητε, (πιθείησαν) τιθείην. Μ. Θήσοιμι.

Ἄορ. β'. Θείην, θείης, θείῃ· — θείητον, θείητην· θείημεν, θείητε, (θείησαν) θείην.

Παρ. καὶ Ἵπερσ. Τεθείκοιμι.

Ἵποτακτική.

Ἐνεστ. Ἐὰν τιθῶ, τιθῆς, τιθῆ· — τιθῆτον, τιθῆτον·
τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι (ν).

Ἄορ. β'. Ἐὰν θῶ, θῆς, θῆ· — θῆτον, θῆτον· θῶμεν,
θῆτε, θῶσι (ν). Παρκακ. Ἐὰν τεθείω.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παρκακ. Τιθέναι. Μέλ. θήσειν. Ἄορ. β'. θείναι.
Παρκακ. καὶ Ἵπερσ. τεθεικέναι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος· ἡ τιθείσα, τῆς τιθείσης·
τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος. Μέλ. Ὁ θήσων.

Ἄορ. β'. Ὁ θεὶς, ἡ θεῖσα, τὸ θέν.

Παρ. καὶ Ἵπ. Ὁ τεθεικώς, -υῖα, -ός.

Β'. ΜΕΣΑ.

Ὀριστική.

Ἐνεστ. Τίθεμαι, τίθεσαι καὶ τίθη, τίθεται· τίθε-
μεθον, τίθεσθον, -σθον· τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρκακ. Ἐπιθέμην, (ἐπίθεσο) ἐπίθου, ἐπίθετο· ἐπιθέ-
μεθον, ἐπίθεσθον, ἐπιθέσθην· ἐπιθέμεθα, ἐπίθεσθε, ἐπίθεν-
το. Μέλ. Θήσομαι.

Ἄορ. β'. Ἐθέμην, (ἔθεσο) ἔθου, ἔθετο· ἐθέμεθον, ἔθε-
σθον, ἐθέσθην· ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Προστακτική.

Ἐνεστ. — (τίθεσο) τίθου, τιθέσθω· — τίθεσθον, τι-
θέσθων· — τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Ἄορ. β'. — (θέσο) θου, θέσθω· — θέσθον, θέσθων·
— θέσθε, θέσθωσαν.

Εὐκτική.

Ἐν. καὶ Παρκακ. Τιθείμην, τιθείτω, τιθείτω· τιθείμεθον,
τιθείσθον, τιθείσθην· τιθείμεθα, τιθείσθε, τιθείντο.

[ΜΕΛΛ. — Θεσοίμην.

Ἄορ. β'. Θεοίμην, θεῖτο, θεῖτο· θείμεθον, θείσθον,
θείσθην· θείμεθα, θείσθε, θείντο.

Ἵποτακτική.

Ἐνεστ. Ἐὰν τιθῶμαι, τιθῆ, τιθῆται· τιθῶμεθον, τιθῆσθον,
τιθῆσθον· τιθῶμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Ἄορ. β'. Ἐὰν θῶμαι, θῆ, θῆται· θῶμεθον, θῆσθον, θῆσθον·
θῶμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παρ. Τίθεσθαι. Μέλ. θήσεσθαι. Ἄορ. β'. θέσθαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου· ἡ τιθεμένη,
τῆς τιθεμένης· τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Μέλ. Ὁ θεσόμενος, Ἄ. β'. Ὁ θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον.

Γ'. ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ὀριστική.

Ἐνεστ. Τίθεμαι } κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Παρκακ. Ἐπιθέμην }

Μέλλ. Τεθήσομαι. Μετ' ὄλ. Μέλ. Τεθείσομαι. Ἄορ. Ἐτέθην.

Παρκακ. Τέθειμαι. Ἵπερσ. Ἐτεθείμην.

Προστακτική.

Ἐνεστ. — (τίθεσο) τίθου κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Ἄορ. — Τέθητι, -ήτω. Παρκακ. — Τέθεισο, τεθείσθω.

Εὐκτική.

Ἐν. καὶ Παρ. Τιθείμην κτλ. κατὰ τὰ μέσα. Μ. Τεθσοίμην.

Μετ' ὄλ. Μ. Τεθεισοίμην. Ἄορ. Τεθείην.

Παρ. καὶ Ἵπ. Τεθείμην, τεθείτω, τεθείτω· τεθείμεθον, τεθεί-
σθον, τεθείσθην· τεθείμεθα, τεθείσθε, τεθείντο.

Καὶ διὰ Μετ. Τεθειμένος εἶην, εἶης κτλ.

Ἵποτακτική.

Ἐν. Ἐὰν τιθῶμαι κτλ. κατὰ τὰ μέσα. Ἄορ. Ἐὰν τεθῶ.

Παρχ. Ἐάν } τεθῶμαι, τεθῆ, τεθῆται· τεθώμεθον, τεθῆ-
 } σθον, -ῆσθον· τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.
 Καὶ διὰ Μετ. Τεθειμένος ἐάν ὦ, ῆς κτλ.

Ἀπαρέμματος.

Ἐν. καὶ Παρ. Τίθεισθαι. Μέλ. τεθήσεσθαι. Μετ' ὄλ. Μέλ.
 τεθείσεσθαι. Ἄορ. τεθῆναι. Παρχ. καὶ Ὑπερσ. τεθείσθαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ τιθέμενος κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Μέλ. Ὁ τεθησόμενος. Μετ' ὄλ. Μέλ. Ὁ τεθεισόμενος.

Ἄορ. Ὁ τεθείς. Παρχ. καὶ Ὑπερσ. Ὁ τεθειμένος.

62. Γ'. Τύπος ἐκ τῶν εἰς ὦ εἰς μι.

Α'. ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ὀριστική.

Ἐν. Δίδωμι, δίδως, δίδωσι (ν)·— δίδοτον, δίδοτον· δί-
 δομεν, δίδοτε, δίδουσι καὶ διδόσαι (ν).

Παρχ. Ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω·—ἐδίδοτον, ἐδιδότην· ἐδί-
 δομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν. Μέλλ. Δώσω. Ἄορ. ἄ. Ἐδωκα, ἔδω-
 κας, ἔδωκε (ν)· πλ. γ'. ἔδωκαν. Ἄορ. β'. (Ἐδων, ἔδως, ἔδω)
 —ἐδοτον, ἐδότην· ἔδομεν, ἔδοτε, (ἔδοσαν). Παρ. Δέδωκα. Ὑπ.
 Ἐδέδωκέν.

Προστακτική.

Ἐνεστ. — (Δίδωθι) δίδου, δίδότω·—δίδοτον, δίδότων·
 —δίδοτε, διδότωσαν. Ἄορ. β'. —(Δέθι) δός, δότω·—δότον,
 δότων·—δέτε, δότωσαν. Παρχ. —Δέδωκε.

Εὐκτική.

Ἐν. καὶ Παρχ. Διδοίην, διδοίης, διδοίη·—διδοίητον, δι-
 δοίητην· διδοίημεν, διδοίητε, (διδοίησαν) διδοίηεν. Μέλ. Δώ-
 σοιμι.

Ἄορ. β'. Δοίην, δοίης, δοίη·—δοίητον, δοίητην· δοίημεν,
 δοίητε, (δοίησαν) δοίηεν (*). Παρχ. καὶ Ὑπ. Δεδώκοιμι.

Ὑποτακτική.

Ἐνεστ. Ἐάν | διδῶ, διδῶς, διδῶ·—διδῶτον, διδῶτον· δι-
 | δῶμεν, διδῶτε, διδῶσι (ν).

Ἄορ. β'. Ἐάν | δῶ, δῶς, δῶ·—δῶτον, δῶτον· δῶμεν, δῶ-
 | τε, δῶσι (ν). Παρχ. Ἐάν δεδώκω.

Ἀπαρέμματος.

Ἐν. καὶ Παρ. Διδόναι. Μέλ. δώσειν. Ἄορ. β'. δοῦναι. Παρ.
 καὶ Ὑπερσ. δεδωκέναι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ διδούς, τοῦ διδόντος· ἡ διδοῦσα, τῆς
 διδούσης· τὸ διδόν, τοῦ διδόντος. Μέλ. Ὁ δώσων.

Ἄορ. β'. Ὁ δούς, τοῦ δόντος· ἡ δοῦσα, τῆς δούσης· τὸ δόν,
 τοῦ δόντος. Παρχ. καὶ Ὑπ. Ὁ δεδωκώς.

Β'. ΜΕΣΑ.

Ὀριστική.

Ἐνεστ. Δίδωμαι, δίδοσαι, δίδοται· δίδόμεθον, δίδοσθον,
 δίδοσθον· διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Παρχ. Ἐδιδόμην, (ἐδίδοσο) ἐδίδου, ἐδίδοτο· ἐδιδόμεθον,
 ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην· ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδαντο. Μέλ.
 Δώσομαι.

Ἄορ. β'. Ἐδόμην, (ἔδοσο) ἔδου, ἔδοτο· ἐδόμεθον, ἐδοσθον,
 ἐδόσθην· ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

Προστακτική.

Ἐνεστ. —(Δίδοσο) δίδου, διδόσθω·—δίδοσθον, διδόσθων·
 —δίδοσθε, διδόσθωσαν. Ἄορ. β'. —(Δόσο) δού, δόσθω·—δό-
 σθον, δόσθων·—δόσθε, δόσθωσαν.

Εὐκτική.

Ἐν. καὶ Παρ. Διδοίμην, διδοίη, διδοίητο· διδοίμεθον, δι-

(*) Εὔρηται παρὰ μεταγενεστέρους καὶ Ἐνεστ. διδῶην, διδῶης κτλ. ὡς καὶ
 Ἄορ. β'. δῶην, δῶης κτλ.

δοῖσθον, διδοῖσθην· δίδοιμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο. Μέλ. Δο-
σοῖμην. Ἀόρ. Ἑ'. Δοῖμην, δοῖτο, δοῖτο· δοῖμεθον, δοῖσθον,
δοῖσθην· δοῖμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

Ἰποτακτική.

Ἔνεστ. Ἐάν | δίδωμαι, δίδω, δίδωται· διδώμεθον, διδώ-
σθον, διδώσθην· διδώμεθα, διδώσθε, δι-
δώνται.

Ἀόρ. Ἑ'. Ἐάν | δώμαι, δῶ, δῶται· δώμεθον, δῶσθον, δῶ-
σθην· δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παρ. Δίδοσθαι. Μέλ. δώσεσθαι. Ἀόρ. Ἑ'. δόσθαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ δίδόμενος, ἡ διδόμενη, τὸ διδόμενον.
Μέλ. Ὁ δώσμενος, ἡ δώμενη, τὸ δώμενον.

Γ'. ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ὀριστική.

Ἔνεστ. Δίδομαι. } κτλ. κατὰ τὰ μέσα.
Παράτ. Ἐδιδόμην. }
Μέλ. Δαθήσομαι. Ἀόρ. ἁ. Ἐδόθην. Παράτ. Δέδομαι.
Ἰπερσ. Ἐδέδομην.

Προστακτική.

Ἔνεστ. — (Δίδοσο) δίδου κτλ. κατὰ τὰ μέσα.
Ἀόρ. — Δόθητι. Παράτ. — Δέδοσο, -όσθω.

Εὐκτακή.

Ἐν. καὶ Παρ. Διδοίμην, διδοῖτο κτλ. κατὰ τὰ μέσα.

Μέλ. Δοθησοίμην. Ἀόρ. Δοθείην.

Παρ. καὶ Ἰπ. Δεδοίμην, δεδοῖτο, δεδοῖτο· δεδοίμεθον, δε-
δοῖσθον, δεδοῖσθην· δεδοίμεθα, δεδοῖσθε, δεδοῖντο.

Καὶ διὰ Μετ. Δεδομένος εἶην, εἶης κτλ.

Ἰποτακτική.

Ἔνεστ. Ἐάν δίδωμαι κτλ. κατὰ τὰ μέσα. Ἀόρ. Ἐάν δοθῶ.

Παράτ. Ἐάν | δεδῶμαι, δεδῶ, δεδῶται· δεδῶμεθον, δε-
δῶσθον, δεδῶσθην· δεδῶμεθα, δεδῶσθε,
δεδῶνται.

Καὶ διὰ Μετ. Δεδομένος ἐάν ᾧ, ἦς κτλ.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παράτ. Δίδοσθαι. Μέλ. δοθήσεσθαι.

Ἀόρ. δοθῆναι. Παράτ. καὶ Ἰπερσ. δεδόσθαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ διδόμενος κτλ. κατὰ τὰ μέσα. Μέλ. Ὁ δο-
θησόμενος. Ἀόρ. Ὁ δοθείς. Παρ. καὶ Ἰπερσ. Ὁ δεδομένος.

63. Δ'. Τύπος ἐκ τῶν εἰς ὕα εἰς μι.

Α'. ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ὀριστική.

Ἔνεστ. Ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι (ν). — Ζεύγνυτον, ζεύ-
γνυτον· ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι καὶ ζευγνύασι (ν).
Παρ. Ἐζεύγνυ, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ — ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύ-
την· ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Προστακτική.

Ἔνεστ. — (Ζεύγνυθι) ζεύγνυ, ζευγνύτω — ζεύγνυτον,
ζευγνύτων — ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παράτ. Ζευγνύναι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύοντος· ἡ ζευγνύσα, τῆς
ζευγνύσης· τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύοντος.

Β'. ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ὀριστική.

Ἔνεστ. Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται· ζευγνύμεθον,
ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον· ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Παρατ. Ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο· ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην· ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυτο.

Προστακτική.

Ἔνεστ. — Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω· — ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων· — ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παρ. Ζεύγνυσθαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ ζευγνύμενος, ἡ ζευγνυμένη, τὸ ζευγνύμενον. Σημ. ιζ'. Τὰ ῥήματα τοῦ Δ'. τύπου τῶν εἰς μὴ θανείζονται τὸν μὲν Ἐνεστώτα τῆς Εὐκτ. καὶ Ἰποτακτ. ἀπὸ τὰ εἰς ὡ Βαρύτονα, ὡς, Ἐνεργ. Εὐκτ. ζευγνύομαι, -οι, -οι κτλ. Ἰποτακτ. ἐὰν ζευγνύω, -ης, -ῃ κτλ. Παθ. Εὐκτ. ζευγνύομαι, -οι, -οιο κτλ. Ἰποτακτ. ἐὰν ζευγνύμαι, -ῃ, -ῃται κτλ. ἐκ τοῦ ζευγνύω· τοῦ δὲ λοιποῦ χρόνου ἀπὸ τὸ ἀπλούστερον θέμα:

Ἐνεργ. ζεύξω, ἐζεύξα, *ἔζευκα, *ἔζευκιν)
Μίσκ. ζεύξομαι, ἐζεύξομαι) ἐκ τοῦ ζεύγω.
Παθ. ζευγνύομαι, ἐζεύχθην, ζευγνύμαι, ἐζεύχμην)

§. ΚΔ.

Περὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ Ῥήματος, εἰμί.

64. Ποῖα ἄλλα Ῥήματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶναι ἀνωμαλίστα;

Ἑλληνικῆ εἶναι πολυχρηστά ἐκ τῶν ἀνωμαλῶν εἰς μὴ ῥημάτων, ἐχόντων σχηματισμὸν ἀνωμαλιώτατον· τούτων δὲ τὸ μᾶλλον ἐπισημῶσι καὶ ἀναγκαστικὸν εἶναι τὸ ὑπαρκτικόν· εἰμί. Πόθεν παραγίγται τούτο, καὶ πῶς σχηματίζεται;

Παραγίγται μὲν ἐκ τοῦ ἔω-εἶμαι, σχηματίζεται δὲ ἐπὶ τὸν Β'. τύπον τῶν εἰς μὴ ἀνωμαλῶς, ὡς ἐρεξῆς:

Ὅριστική.

Ἔνεστ. Εἰμί, εἶ (ἢ εἶς), ἐστί(ν)· — ἐστὸν, ἐστών· ἐσμέν, ἐστέ, εἰσί(ν).

Παρατ. Ἦν, ἦς καὶ ἦσθα, ἦ καὶ ἦν· — ἦτον, ἦτην· (ἢ ἦστον, ἦστυν)· ἦμεν, ἦτε (ἢ ἦστε), ἦσαν.

Μέσ. Παρατ. Ἦμην

Μέσ. Μέλλ. Ἔσομαι, ἔσῃ, (ἔσεται) ἔσται· ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον· ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.

Προστακτική.

Ἔνεστ. — (Ἔσο), ἔστω, καὶ ἴσθι (ἦτω)· — ἔστον, ἔστων· — ἔστε, ἔστωσαν καὶ ἔστων.

Εὐκτική.

Ἐν. καὶ Παρ. Εἶην, εἶης, εἶη· — εἶητον, εἶητην· εἶημεν, εἶητε, (εἶησαν) εἶεν.

Μέσ. Μέλλ. Ἔσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο· ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην· ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

Ἰποτακτική.

Ἔνεστ. Ἐὰν ᾧ, ἦς, ἦ· — ἦτον, ἦτον· ᾧμεν, ᾧτε, ᾧσι(ν).

Ἀπαρέμφατος.

Ἐν. καὶ Παρ. Εἶναι. Μ. Μέλλ. ἔσεσθαι.

Μετοχή.

Ἐν. καὶ Παρ. Ὁ ὢν, τοῦ ὄντος· ἡ οὖσα, τῆς οὐσῆς· τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Μ. Μέλλ. Ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

§. ΚΕ.

Περὶ τῶν ἀκλίτων μερῶν τοῦ Λόγου.

Α'. Πρόθεσις.

65. Τί ἐστὶ Πρόθεσις;

Πρόθεσις ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλίτου, προτιθέμενον τῶν λοιπῶν τοῦ λόγου μερῶν, καὶ σημαίνον τὰς μεταξὺ ἀτι-
κειμένων διαφορὰς σχέσεις.

Πόσαι εἶναι κύριαι Πρόθεσις;

Δεκαοκτώ· ἑξ μὲν, μονοσύλλαβοι: ἐν, εἰς, ἐκ, σὺν, πρός, πρό· δώδεκα δὲ, δισύλλαβοι: ἀνά, κατά, διά, μετά, παρά, ἀντι, ἐπι, περι, ἀμφι, ἀπό, ὑπὸ, ὑπέρ.

Σημ. ιζ'. Ἡ εἰς καὶ σὺν ἄτιμῶς λέγονται εἰς καὶ ζύν· ἡ δὲ ἐκ, πρὸ φωνήεντος εἰς· ὡς, ἐκ πόλεως, εἰς οἰκίας.

B. Ἐπίρρημα.

66. Τί ἴσιν Ἐπίρρημα;

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἀκλιτον, προσδιορίζον μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ῥημα παρτοδαπῶς ὡς, ὀρθῶς λέγει· ἐρίοτε δὲ καὶ τὰ ἐπίθετα ὡς, λιαν ἀμελής· ἢ καὶ ἄλλα ἐπιρρήματα οἶον· πάνυ καλῶς.

Πόσαι εἶναι οἱ πρόποι τῶν Ἐπίρρημάτων;

Ἐνδεκα ἔκ τῶν ὁποίων μάλιστα κυριώτεροι εἶναι οἱ πρόποι τέσσαρες· ὅθεν καὶ λέγονται

1) **Χρονικά**: σήμερον, αὔριον, χθές, αὔθις, ἔτι, νῦν, τότε, πρῶτ, ἄρτι, πέρυσι(ν), ἀεὶ, πρὶν, τέως, ἐπει, ἐπειδὴ, ἐπειδὴν, ὅταν, εὐθὺς, ποτὲ, ἐνίοτε, ἄχρι(ς), μέχρι(ς), ἕως, εἶτα, ἄμα κτλ.

2) **Τοπικά**: ἄνω, κάτω, χαμαί, ἔξω, ἔνδον, ἐγγυς, πῶρῶ, ἐντῦθεν, πού, ὧδε, πέραν, οἶκοι, Πυθοῖ, Πλαταιᾶσι(ν), Ἀθήνησι(ν), Ἀθήνηθεν, Ἀθήναζε, πανταχοῦ, ὁμοῦ, ὀπίσω κτλ.

3) **Τροπικά ἢ ποιότητος**: εὖ, καλῶς, Ἑλληνιστί, ἀγγελιδὺν, καρδίδην, ἀναιμωτί, οὕτω(ς), οὕτωσι(ν), ἐφεξῆς, ἥρεμα, ἀποχρῶντως, συλλήβδην, ὁπωςδήποτε, ὡς, ὡσπερ, καθάπερ, διχῆ κτλ.

4) **Ποσότητος**: ἀπαξ, δις, τρίς, πολλάκις, ὀλιγάκις, ὀσάκις, ἄλας κτλ.

5) **Βεβαιωτικά καὶ Ἐπεξηγητικά**: ὄντως, ἦ μὴν, μενούσῃς, ναί, δῆπου, πάντως· δηλονότι, δηλαδή, ἦγον, ἦτοι, οἶον κτλ.

6) **Ἀποφαιτικά**: οὐ, οὐκ, οὐχι, οὔτε, οὐδὲ, οὐδαμῶς· μὴ, μήτε, μηδὲ, μηδαμῶς.

Σημ. ἡ. Τὸ οὐ, ἐπομένου φωνέντος φιλομένου μὲν, προσλαμβάνει τὸ εὐφωνικὸν κ'· δασυμένου δὲ, τὸ χ'· οἶον· οὐχ ἔμῃν, οὐχ οἶν τέ.

7) **Ὁριστικά**: νῆ, μὰ, ναί, μὰ, οὐ μὰ.

8) **Εἰκαστικά καὶ Διστακτικά**: ἴσως, τάχα, τυχόν, δῆθεν, σχεδόν, περίπου, μάλιστα κτλ.

9) **Παραθετικά**: μᾶλλον, πλέον, ἥσσον κτλ. ἥκιστα, ἔγχιςτα, μάλιστα, τάχιστα κτλ.

L. 1000